This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

Dette er en digital kopi af en bog, der har været bevaret i generationer på bibliotekshylder, før den omhyggeligt er scannet af Google som del af et projekt, der går ud på at gøre verdens bøger tilgængelige online.

Den har overlevet længe nok til, at ophavsretten er udløbet, og til at bogen er blevet offentlig ejendom. En offentligt ejet bog er en bog, der aldrig har været underlagt copyright, eller hvor de juridiske copyrightvilkår er udløbet. Om en bog er offentlig ejendom varierer fra land til land. Bøger, der er offentlig ejendom, er vores indblik i fortiden og repræsenterer en rigdom af historie, kultur og viden, der ofte er vanskelig at opdage.

Mærker, kommentarer og andre marginalnoter, der er vises i det oprindelige bind, vises i denne fil - en påmindelse om denne bogs lange rejse fra udgiver til et bibliotek og endelig til dig.

Retningslinjer for anvendelse

Google er stolte over at indgå partnerskaber med biblioteker om at digitalisere offentligt ejede materialer og gøre dem bredt tilgængelige. Offentligt ejede bøger tilhører alle og vi er blot deres vogtere. Selvom dette arbejde er kostbart, så har vi taget skridt i retning af at forhindre misbrug fra kommerciel side, herunder placering af tekniske begrænsninger på automatiserede forespørgsler for fortsat at kunne tilvejebringe denne kilde.

Vi beder dig også om følgende:

- Anvend kun disse filer til ikke-kommercielt brug
  Vi designede Google Bogsøgning til enkeltpersoner, og vi beder dig om at bruge disse filer til personlige, ikke-kommercielle formål.
- Undlad at bruge automatiserede forespørgsler
  Undlad at sende automatiserede søgninger af nogen som helst art til Googles system. Hvis du foretager undersøgelse af maskinoversættelse, optisk tegngenkendelse eller andre områder, hvor adgangen til store mængder tekst er nyttig, bør du kontakte os. Vi opmuntrer til anvendelse af offentligt ejede materialer til disse formål, og kan måske hjælpe.
- Bevar tilegnelse
  Det Google-"vandmærke" du ser på hver fil er en vigtig måde at fortælle mennesker om dette projekt og hjælpe dem med at finde yderligere materialer ved brug af Google Bogsøgning. Lad være med at fjerne det.
- Overhold reglerne
  Uanset hvad du bruger, skal du huske, at du er ansvarlig for at sikre, at det du gør er lovligt. Antag ikke, at bare fordi vi tror, at en bog er offentlig ejendom for brugere i USA, at værket også er offentlig ejendom for brugere i andre lande. Om en bog stadig er underlagt copyright varierer fra land til land, og vi kan ikke tilbyde vejledning i, om en bestemt anvendelse af en bog er tilladt. Antag ikke at en bogs tilstedeværelse i Google Bogsøgning betyder, at den kan bruges på enhver måde overalt i verden. Erstatningspligten for krænkelse af copyright kan være ganske alvorlig.

Om Google Bogsøgning

Det er Googles mission at organisere alverdens oplysninger for at gøre dem almindeligt tilgængelige og nyttige. Google Bogsøgning hjælper læsere med at opdage alverdens bøger, samtidig med at det hjælper forfattere og udgivere med at nå nye målgrupper. Du kan søge gennem hele teksten i denne bog på internettet på `http://books.google.com`

NIY
OHo

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY
ASTOR, LENOX AND
TILDEN FOUNDATIONS
R L

Til Minde

om

C. O.

fra Aftenunderholdningerne i Frim.-Logen

1850—1871.

Manuskript for Søstre og Brødre.

Andet forøgede Oplag.

Kjøbenhavn.

Br.·. L. A. Jørgensens Forlag.

Højbroplads Nr. 10.

1871.

THE NEW YORK
PUBLIC LIBRARY
103308
R 1 53 L

Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Muhle.

Helliget

alle de henfarne Aars Søstre

af

Forfatteren.

C. U. TRANSFER MAY 9 - 1939

Indhold.

Side

Til Søstrene . . . . . 5.

Alvor.

Liv — Tro — Haab — Kjærlighed — Død . . . . . 9.
Hjertet . . . . . 11.
Tanken . . . . . 13.
Mine Fejl . . . . . 16.
Ved en Koncert til Fordel for Murer-Foreningen $^{10}/_{156}$ . . 20.
Vær hjærlig! . . . . . 21.
Prolog . . . . . 23.
Prolog . . . . . 26.
Ved Aftenunderholdningen til Fordel for Murerforeningen i 1864 28.
Vort Hjerte . . . . . 30.
Livet i Lys og Kjærlighed . . . . . 33.
Det isnede Hjerte . . . . . 36.
Vort Ideal . . . . . 37.
Sang-Epilog den 13de Maj 1866 . . . . . 39.
Brødrene blandt Søstrene . . . . . 41.
For Søstrene! . . . . . 45.

Spøg.

„C. D." . . . . . 49.
Grændse og Told . . . . . 54.
Konsten at lee eller naar bør man lee . . . . . 59.
Den pene unge Mand . . . . . 62.
Hvorledes Lidt kan blive Meget . . . . . 67.
Nej! Tak! . . . . . 69.

Side

Godt og Bedre . . . . . 74.
Hvad saa? . . . . . 78.
Ja saa! . . . . . 83.
„Jeg har ingen Tid!“ . . . . . 91.
Gamle Minder fra Klampenborg:
1. Den store Uge i 1847 eller Etatsraaden, Professoren og Majoren . . . . . 98.
2. En Koncertdag i 1848 . . . . . 101.
Til dem, der tie, naar de skulle tale, og tale, naar de skulle tie 105.
Jeg sætter kun! . . . . . 108.
Jeg sætter ogsaa kun! . . . . . 112.
Gentilitet før og nu! . . . . . 119.
Skæve og Bjælke . . . . . 124.
Jo pyt! . . . . . 131.
Et Kys i Theori og Praxis . . . . . 136.
Jeg takker . . . . . 141.
Vaas! . . . . . 146.
De gamle Unge og de unge Gamle . . . . . 152.
Stort! . . . . . 155.
Smaat! . . . . . 159.
Der er en Hage derved . . . . . 164.
Aa nej! Ti stille! . . . . . 169.
Jeg troede . . . . . 175.
Kontrabas'n . . . . . 179.
Sang til Søstrene fra Brødrene . . . . . 181.
Sang til Søstrene . . . . . 185.
Om og for Søstrene . . . . . 188.

Samtlige Smaadigte ere med Undtagelse af, hvor Andet er angivet, fremsagte af „C. O.“

Til Søstrene.

Skænker hulde Søstre! mig
Nu og da en venlig Tanke!
Tiden nærmer sig, da jeg
Ikke mere her skal vanke!
I har seet mig tidt med Hat
Og i Handsker, hvide, blanke
Sende Pile rundtom ud,
Skaarne af Satirens Planke;
Strax I vidste, naar I saae
Mig for Ebers Aasyn spanke,
At jeg midt i Sang og Spil
Noget „Morsomt" vilde pjanke;
Og I aldrig yttred, at
Over mig I maatte anke,
Selv om noget kluntet jeg
Maaben muligt kunde branke;

I erfared, at min Fryd
Ikke kjendte nogen Skranke,
Naar med Eders Yndest jeg
Ganske fik en Haand i Hanke;
I har tidt mit Hjerte hørt
Voldsomt gjennem Vesten banke,
Hver Gang Eders Blik og Smil
Angreb mig i venstre Flanke;
Stærkt jeg Eder gjorde Cour
Smaae og Store! Tykke! Slanke!
Og mig glæded Eders Krands
Meer end Blad fra Laurens Ranke;
— Derfor i mit Livs Bouket
Vel sig Haabets Knop tør sanke,
At i Tiden I mig mildt
Skænke vil en venlig Tanke!

C. Otto.

Albor.

Liv — Tro — Haab — Kjærlighed — Død.

Hvad er Livet? — Livet er kun Skolen,
Hvor til Himlen modnes skal vor Aand;
Kun en Prøve, til paa Dommerstolen
Vejes skal hvert Værk af Retfærds Haand!

Hvad er Troen? — Troen er den Engel,
Der i Sorgen trøster mildt vor Sjæl,
Der med Maadens hvide Lillie-Stengel
Dækker Synd, forjetter Gjensyns Held!

Hvad er Haabet? — Haabet er et Anker,
Der ej svigter os paa stormfuldt Hav,
Lyset midt i Tvivlens Natte-Tanker,
Og fra først til sidst vor sikkre Stav!

Hvad er Kjærligheden? — Rosengrenen,
Der sig snoer om Verdens Tornekrands;
For hvert trofast Hjerte Ædelstenen
Med en dejlig ren og ægte Glands.

Hvad er Døden? — Døden er Befrien
Fra de Baand, der tynge Aanden ned,
Sidste Kamp og Sejerens Indvien
Til en evig Sol og evig Fred!

Hjertet.

Hvad er det Helligſte i Livets Dal?
Hvad indeſlutter vel i dunkelt Gjemme
Den ſtørſte Smerte og den højſte Kval,
En himmelſk Fryd og Paradiſets Stemme?
Hvad taler lydt ved hver en jordiſk Lyſt?
Hvad maa i mange bittre Kampe lide?
Siig! Er det ikke Hjertet i vort Bryſt,
Der ſnart med Haab og ſnart med Frygt maa ſtride?

Beſidder end Du Hæder, Rang og Guld
Og alt hvad Jorden holder højt i Ære;
Er hele Verden Dig kun mild og huld
Og Alle troe Dig lykkelig at være,
Men end Dig fattes i Din Herlighed
Det Højeſte, en Himmel os kan give:
Et Hjerte, hvori bygger Ro og Fred,
— Er dog den Usleſte Du her ilive!

Staaer enſom paa Din Bane Du maaſke,
Længſt Alt, Du elſked, hviler koldt i Graven,
Og fremad Blikket ene Sorg kan ſee,
— Hvad letter da endnu Dig Vandringsſtaven?
Hvad hvisker Trøſt end gjennem Taaren blidt,
Og lader mangen Stund Dit Tab Dig glemme?
— Dit Hjerte, ydmygt, rent og brødefrit,
Dets Troes og Gudhengivenhedens Stemme!

O! ſtræb da ærlig tro den Helligdom
Paa hvert af Dine Livets Skridt at ſkærme!
Plej Altar-Ilden der med Tanken from,
At intet Lavt og Urent ſig kan nærme,
At overalt, hvor end Din Arne ſtaaer,
Du vidne tør, Dit Bedſte dog herneden
Er Hjertet, der i Barmen rolig ſlaaer,
Og midt i Verdens-Striden ejer Freden!

Tanken.

Da Verden fra ſit Chaos blev løsreven,
Og fra det Skabte Mørkets Slummer veg,
Da Natten var af Dag betvungen bleven,
— Da Tankens Morgen og fra Øſten ſteg,
Og mægtig drog den gjennem Rum og Tid
For Aandens Ret, for Verdens Held til Strid!

Stolt ſvang ſit Banner den rundt paa vor Klode,
I Natten lyſende med Stjerne-Tag,
Og hvor dens Riges Fjender end opſtode,
Den kaldte driſtig, kjæk til blodigt Slag!
Som Klarhed følger Himmelens Komet,
Blev Tanken Sandheds mægtige Profet!

Saa kæmped den sig gjennem Jordens Lande
I Handling hvilende med Sejer frem;
Den svang sig kraftig over Hav og Vande
Og planted Troen i den Vildes Hjem;
Thi overalt, hvor Tanken fæster Bo,
I Hjertet vækkes og den fromme Tro!

Og overalt, hvor begges Flammer brændte,
I ringe Hytte som i Herfer-Borg,
Sig Friheds unge Glød i Sjælen tændte
Og taug hvert Savn, hver Længsel og hver Sorg;
Hvor lød Fortvivlelsens og Angstens Raab,
Med Tro og Tanke vaagned Trøst og Haab!

Ej miskjendt meer, nu Tanken trygt fremtræder,
Hvor Menneſket end færdes eller boer,
Ved Orinokos ſumpopfyldte Bredder,
Paa Ørknens Sand i Karavanens Spor;
Hvor dyrisk Had og Raahed troned vildt,
Der ſvinger nu ſit Scepter Tanken mildt!

Og ſank end mangen Aandens djærve Kæmpe
For Fjenders Haand blandt Heltes førſte Led,
Hvad Tanken ſkabte, ingen Vold kan dæmpe,
Dens Tolk, men ej den ſelv kan kues ned;

Gaaer end en høj og mægtig Aand herfra,
Dens Tanke vi dog ikke miſte da!

Den vende vil, et Himlens Barn, tilbage,
Om end den kvæles i ſin Fødſel tidt,
Om Øxen falder, Baalets Luer brage,
Dens Ord end ſtandſes i det førſte Skridt;
Dens Form kan knuſes, ſnart af Kuldens Tand,
Og ſnart af Solens lige ſtærke Brand;

Den ſelv, en Phoenix lig, ſig nyfødt hæver,
Og ſaaer kun da førſt ej en Fremtids Frø,
Naar Verdensaanden til ſit Udſpring ſvæver,
Og naar det ſidſte Menneſke ſkal døe;
Men endog da til nyt Liv gaaer dens Vej,
— Hvor ej er Tanke, — er og Himmel ej!

Mine Fejl.

Jeg har den Fejl at elske alt det Skjønne,
At sværme for det varmt, hvor end jeg gik,
Og intet kunde derfor meer mig lønne
End Kvindens Smil og hendes Trylle-Blik;
— Men derfor og har ofte blødt mit Hjerte,
Naar min Begejstrings Ild gjengjeldtes koldt,
Og blandt den Slægt, jeg leved, mangen Smerte
Har Sværmeriets Drømme mig forvoldt!

Jeg har den Fejl: jeg ingen Ven kan glemme
Og Ingen, som kun engang var mig god,
Hans Haandtryk, Mine, Øje, Gang og Stemme
Har i mit Bryst for stedse fæstet Rod;
— Men derfor og jeg af hver Ven begjærer,
At han i Trofasthed mig seer i Spejl,
Og atterømt hos sig mit Billed nærer,
Om end med Dyder faa og mange Fejl!

Jeg har den Fejl: jeg føler meer end tænker
Og Følelsen sig ofte skaffer Luft,
Naar det var bedre, at den lød de Lænker,
Der knytte den til Visdom og Fornuft;
— Men Hver derfor, der ejer samme Varme
Og dele kan min dybe Kval og Lyst,
Ham trykker henrykt jeg i mine Arme
Som Ven i Glæden, og i Sorg min Trøst!

Jeg har den Fejl, naar det er Pligt at tale,
Er hvert mit Ord det aabne Sandheds Sprog;
Jeg kalder mange Slægtens Afkom gale,
Og mangen Nutids Helt en Pjalt, et Drog;
— Men derfor maa naturligvis jeg taale,
At baade Ulvene og Faar og Gjæs
Med Løgnens Banner gaae omkring og skraale
Sig til min Skade ganske træt og hæs!

Jeg har den Fejl, at tidt maaske jeg søger,
Mens Alvor fylder dog min hele Sjæl,
Ja! at endog at skæmte jeg forsøger,
Hvor anden Tale passed nok saa vel;

— Men ofte og bag Spøgen mere ligger
End som ved første Øjekast er klart,
Og jeg er selv just ej saa ganske sikker,
Om ej af Alvor meer er der forvar't!

Jeg har den Fejl — skjøndt ak! ej altid Evne —
Enhver Uvenlighed og hver Ufred
At stræbe iblandt Gode at udjevne
Og slaae hver Tvedragts onde Dæmon ned;
— Men fattes da Forsonlighed i Aanden
Og trodsig Fredens Ord man møder ej,
Saa slaaer jeg derfor og aldeles Haanden
Af slig en Christen-Broder paa min Vej!

Jeg har den Fejl, at brændende jeg hader
— Ja! allermest af Alting her paa Jord —
Bagtalelse og al den sule Sladder
Om Andres Færd og mangt uskyldigt Ord;
Jeg afskyer den, der Giften tilbereder
Med Galde blandet i sit eget Bryst;
Jeg afskyer den, der pjattet den udbreder
Og myrder Andres Ro og skyldfri Lyst!

Jeg har den Fejl: bestandigt kun det Bedste
At troe om Andres Daad og Andres Liv,
Jeg seer det Gode snareſt hos min Næste,
Tiltroer ham tvungen kun et slet Motiv;
— Til Stedet derfor Pilen sikkert kommer,
Og dobbelt dybt jeg føle, lide maa,
Naar selv jeg stævnes for en ublid Dommer,
Og for Partiskhed skal til Skrifte staae!

Jeg har den Fejl, at, hvor jeg er tilstede,
Jeg ønsker Liv og Ild, — ej Død og Blund;
Jeg virker tro til Harmoni og Glæde,
Hvor sammen man oprejser sit Paulun!
— Og finder De, — som bedst herom kan dømme —
At her af Sandhed der er noget i,
Saa kan til Gjengjæld jeg den Lykke drømme,
At mindes her, naar Livet er forbi!

Ved en Koncert til Fordel for Murer-Foreningen. $^{10}/_{1}$ 56.

(Sang til opgiven Musik).

Skjøn er Jorden, en tryllende Sang
Sender os Lunden, Slette og Vang,
Rosen vinker Sjælene glad,
Haabet aander fra hvert et Blad!
O! men, traf Dig Sorgenes Pil,
Er Dig selv blegnet Mindernes Smil,
Blikket da mat sygner bag Mur,
Ej Dig fængsler Vaar og Natur!

Lynet har rammet, — Fader er død,
Knapt er Livets det daglige Brød;
Barnet ej kjender Barndoms Leg,
Moderen sukker trøstløs, bleg!
O! da taler endnu en Røst:
Kjærligheds, mildt i følende Bryst!
— Englen daler fra Naadens Sky,
Haabets Bæger aabnes paany!

Vær kjærlig!

Hvert Din Skabers Værk Dig fryde!
Alt med kjærligt Sind betragt!
Skærm hver Knop, der Blomst skal skyde,
Engens Straa og Skovens Pragt!

Intet Væsen Du nedtræde!
Sku ej stolt paa Ormen ned!
I den store Skabningskjæde
Hold den for et gavnligt Led!

Efter Himlen kan Du tragte,
Hvis Din Sjæl er ren og god;
Men hvert Sandskorn skal Du agte,
Som Du finder for Din Fod!

Pris og Ære alle Dage
Ham, der, ædel selv og stærk,
Støtter kjærlig mild den Svage,
Og ham bistaaer ved hvert Værk!

Hæver Markens ſunkne Hækker
Du med Omhu op igjen,
O! da og Du Haanden rækker
Dem, der lide, ſom en Ven!

Om Din Roes i Sten Du fæſter,
Tænker eller Digter er,
For den ſtore Verdensmeſter
Menneſke for Alting vær!

Om Dit Øje end ſig hæver
Op til Gud med Andagts Lyſt,
Huſk! han er i Alt hvad lever!
Føl ham i Dit eget Bryſt!

Prolog.

(Fremſagt af Froken Wimmer ved en Aften-Underholdning for de ved Cholera forældreløſe Børn).

Af ſin lange dybe Dvale
Steg Naturen ſommerglad,
Og fra Lunde og fra Dale
Lød imøde Fuglens Kvad;
Jorden med dens rige Gjemmer
Aabned Himlens Sol ſit Bryſt,
Alle Hjerter, alle Stemmer
Toned ikkun Haab og Lyſt!

Under milde Dyders Skygge,
Ved hvert husligt Arneſted,
Følтes dobbelt hver en Lykke,
Nødes dobbelt Hjemmets Fred;
Manden til ſit Dagværk ilte
Med et let forfriſket Sind,
Medens Barn og Huſtru ſmilte,
Sundheds-Roſen paa hver Kind!

Men — hvo mægter vel at fatte
Herrens Visdom og hans Bud?
— Hvad i dette Nu vi skatte,
I det næste slukkes ud!
Ak! naar tryg er hver vor Tanke,
Jublende til Pris vor Røst,
— Paa vor Lykkes Grav vi vanke
Pludselig foruden Trøst!

I den milde Luft foroven
Fra det varme Æther-Blaa,
Over By og Strand og Skoven
Dødens Gift og Aande laae!
Overalt gik Trinet bange,
Overalt lød Jammer-Skrig,
Ak! thi Sotens fule Slange
Sneg sig over Kjæres Lig!

Bitter randt saa mangen Taare,
Mangt et ædelt Offer faldt,
Mangen lagdes koldt paa Baare,
Der sin elskte Kreds var Alt!

Mangt et Barn forgæves rækker
Armen efter Moders Bryst,
— Evig Slummer Øjet dækker
Paa den fjerne dunkle Kyst!

Ikke vi tilbagegive
Kan den tabte Kjærlighed;
Ej vi kalde kan tillive
Dem, der gik til Lysets Fred;
— Men vi Sorgen kunne lindre
Ved vor Hjelp og med vort Brød,
Og vi kunne gjøre mindre
Mangens dybe Savn og Nød!

I, hvem kjæreſt er den Glæde
Med hvad Eder blev forundt
Mildt at trøſte dem, ſom græde,
Og at ſkabe Lykke rundt!
I jo veed, at ingen Kjærte
Er ſom Kjærlighedens ſtjøn!
Og i Eders eget Hjerte
Blomſtrer Eders bedſte Løn!

Prolog.

(fremsagt af Frøken Andersen ved en Aftenunderholdning til Bedste for Murerforeningen i Marts 1857).

Der er en Blomst i Hjertets dybe Gjemme,
En kostbar Sten i Følelsernes Hav,
En ren og skjøn som stærk og mægtig Stemme,
En Skat, som Himlen af sin Rigdom gav;
Om Arnestedets Held den kjærligt freder
Og kvæger Hver, der tro mod Maalet stred,
— En Glæde selv, den Glæde kun bereder,
— Dens Navn paa Jorden er Taknemlighed.

Den følger varm i hvert et ædelt Hjerte
Med hvert et venligt Kjærlighedens Værk,
Der mildned Nød og lindred Modgangs Smerte,
Der rakte Svaghed Haanden mild og stærk;

Den i ſin Skaal den mindſte Perle ſatter,
Og hygger om den ſtadigt, trofaſt, øm;
Den i ſin Renhed helt og fuldt erſtatter
Saamangt et ſkuffet Haab og ſvunden Drøm!

O! tvivler ej! Den ogſaa følger Eder
I Eders tro opfyldte ſkjønne Hverv,
Thi Enkens Blik og Barnets Røſt nedbeder
Fra Himlem Lønnen for den rakte Skærv!
Om ej den lyſer frem for Eders Blikke,
Og Takkens Stemme ej til Alle naaer,
Forviſt dog hvad I virked glemmes ikke,
Og i den ſtore Bog velſignende det ſtaaer!

Ved Aftenunderholdningen til Fordel for Murerforeningen i 1864.

(Fremsagt mellem Afdelingerne af Kantaten i Anledning af Frederik den 7des Død.)

Med Mørket vexler Lys, med Natten Dagen,
Med Kulde Varmen og med Vint'ren Vaar,
Med Jubel og med Glæden Sorg og Klagen,
Hvor Borgen knejsed, nu Ruinen staaer;
Den kjække Tankes bedste Idealer
Forsvinde snart i Livets Magtløshed;
Den Sol, der Morgenrøden pragtfuld maler,
Ved Aften skjult bag Skyer synker ned!

O! mindes Eders Sjæl end Højtidsstunden,
Vi hilsed under Harpe-Toners Klang?
Da Hallen var med Festens Grønt omvunden
Og Gjenlyd gav af Hjertets bedste Sang?

Hist sad vor Drot, vor Kjædes Held og Smykke,
Hist mødte os hans Øjes Blik og Smil,
Og rundt om vidned højt om Fryd og Lykke
Hver Kjærtes Glands, hvert Blik, hver Stemme mild!

Vi mødes atter nu! — De samme Kjærter brænde!
Den samme Hal i samme Dragt er klædt,
— Men Glædens Kvad, vor Lykke er tilende,
I Trængsel er vor fælles Moder stædt!
Og ham, der Fest i Broderkredsen skabte,
Der gjengav os vor Hilsen kjærlig, huld,
— For evig vi i Jordens Dale tabte
Og sænked under Klager vi i Muld!

Vor Hilsen nu er Savnets bittre Taare,
Vor Røst en Afsked om, hans Minde bragt!
Hans Konge-Stol er nu den stille Baare,
Hans Purpurkjortel Dødens hvide Dragt!
— Dog Et er end i denne Stund det Samme
Og vækker end den samme stærke Røst:
Taknemlighedens klare, varme Flamme,
Som ved sin Daad han tændte i vort Bryst!

Dort Hjerte.

Som i et Gjemme af Metal er ſat
En Diamant med Glands af Solens Kjærte,
— Saaledes hviler i Dit Bryſt en Skat,
Bidunderlig og gaadefuld, — Dit Hjerte!

Den yder ſikker Trøſt Dig, naar nedtrykt
Du føler Dig af Byrders Vægt herneden,
Og Alt, hvormed Din Vej er herlig ſmykt,
Er Frugt kun af dens ſtille dejlig Eden!

Ud af dens Indre ſpire Blomſter to,
— Ulykkelig, hvem en af dem er fremmed! —
De tryſle Dig ſom Kjærlighed og Tro,
To Søſtre fra det ſamme Skud i Hjemmet!

De sammen flette Dig en yndig Krands,
Hvori Barmhjertighed og Andagt luer,
Et trøstigt Haab, der op til Himlens Glands
Med Tillid og forklaret Tanke skuer!

Ja! Hjertet, gudhengivent, rent og blidt,
Et Paradis Dig skaber, højt at skatte,
Kun lidet vel, og dog i Rum saa vidt,
At det den hele Jord kan ømt omfatte!

Og naar saa, rigt paa indre Ro og Fred,
I eget Slag det Livets Manna sanker,
Hvor signes da det helt med Salighed,
Naar ved Dit Bryst et Dig beslægtet banker!

Naar i begejstret, overjordisk Stund
Til Æthrens Blaa Du Dig med det kan svinge,
Og som en Dykker fra den dybe Grund
Kan Kjærlighedens ædle Perle bringe!

Siig! Vil ej som en Himlens Afglands mild
Da fremfor Alt den Perle kjær Du have?
Og vil den hele Slægt, vanartet, vild,
Formaae at røve Dig en saadan Gave?

Nej! har kun Menneſket ſligt Hjertes Skat
Tilkæmpet ſig, end her til Støvet bundet,
Oplyſe vil da Engles Smil hans Nat,
Det tabte Eden har han atter fundet!

Livet i Lys og Kjærlighed.

Tidt, naar ved Aandens Flugt med dybtfølt Lyst
Jeg dristig fra det lave Støv mig hæver,
Med Jubelklang da toner fra mit Bryst
Det ene store, skjønne Ord: jeg lever!

Hvorledes Livets varme Pulsslag slaaer,
Hvordan i sidste Midnatsstund det standser,
— Det ingen nokſaa klogtig Sfinx forstaaer,
Den Gaade intet jordisk Øje sandser!

Men strækker end ej Klogt og Granskning til,
Jeg Livet nytte vil, mig ved det glæde;
Jeg Himmelgaven værdig vorde vil
Og stræbe, frem dens Frugt kan moden træde!

Jeg glad i Æthrens Sol vil bade mig,
At Nat og Mørke ſvinde kan herneden,
At Aanden kan i Lyſet luttre ſig,
Og Hjertet helt i Glands af Kjærligheden!

Ja Lys og Kjærlighed! — De Tvende gaae
Med Dig bidhen, hvorfra Dit Maal tilſmiler!
Hvor tung da end den Kamp, Du ſtride maa,
Din Lykke paa en ſikker Grundvold hviler!

Ja Lys og Kjærlighed! — De er det Baand,
Der knytter ſammen alt hvad Mørked ſkilled,
Der ſkærmer os mod Tvedragts fule Aand
Og kalder frem det ſkjulte Guddomsbilled!

Det Billed ak!, ſom Menneſket ſaa tidt
Vanſlægter fra, og Rædſlers Gru gjenſpejler,
Som blødende ledſager Mangens Skridt,
Der aner ej, at ham det Bedſte fejler!

O! lader os derfor med hellig Lyſt
Til Lys og Kjærlighed vort Væſen hæve,
Og i hver Gjerning med vort fulde Bryſt
Vor Skaber Takken tolke, at vi leve!

Ja, var kun lidet udstrakt end det Sted,
Hvorpaa vi leved, virkede og skabte,
Og saae vi end ej Frugten af vor Sæd,
— Ej derfor dog er Daad og Stræben tabte!

Som Frøet søger selv den rette Bund,
Hvorhen det sende Zephyrs lette Vinger,
Og ligemeget hvem i Høstens Stund
Det Blomst og Frugt som Elskovsoffer bringer;

Saa finder og, — hvor sent, hvor tidlig end —
Din Handling og Dit Ord det sikkre Gjemme,
Det varme Bryst, den tro og ømme Ven,
Hvori til Frugt udvikles Vaarens Stemme!

Saa vinde skal Din Id den bedste Løn,
Om end Dig selv den fattig synes svundet!
Saa vil dens Høst dog vorde rig og skjøn,
Naar længst Dit Jordlivs Kilde er udrundet!

Det isnede Hjerte.

En Draabe, klar og ren, paa Blomsten hænger,
I Skjønhed overgaaes den neppe skal;
— Men Frostens Vind fra Nord ind i den trænger,
Gjør grum den til en dunkel Iskrystal!

Den Draabe lig blev mangt et ædelt Hjerte,
Af Solglands engang fuldt og frejdigt Liv,
Som Verdens Frost og Jordens dybe Smerte
Forvandled til en Iskrystal saa stiv!

Det under Vægten sukker dybt og bløder,
Hver Slag forraader Sorg og Kummer blot!
— Hvis paa Din Vej Du sligt et Hjerte møder,
O! gaa det ej forbi med rolig Spot!

Lad ved et kjærligt Øjes varme Straale
Det Hjertes Is til Dug mildt smelte hen,
At trøstig det sin bittre Kalk kan maale
Og drømme Jorde-Lykke sig igjen!

Vort Ideal.

Erindrer Du, hvad Dig som Barn bevæged
Og forud lod Dig føle Glæden tidt,
Hvad mangen Ungdoms-Time vederkvæged
Og vugged Dig i Drømmes Himmel blidt!
Hvor ofte sværmede Du ej i Lunden
Ved Ellepigers Sang og Skygge-Dands?
Hvad gik Dit Syn forbi i Aftenstunden
Med Tanken ene under Maanens Glands?

Og da Du stod med kraftig Manddoms Higen
Midt paa den vide Trængsels Skueplads,
Hvad hæved Dig fra Smaaheb hen paa Stigen
Til store Planers straalende Palads?
Hvad styrked Dine Fjed mod Bjergets Tinde,
Og gjorde Gangen let fra dybe Dal?
— Var ej det Sjælens fagreste Veninde,
— Dit smilende, Dit skjønne Ideal?

Naar bange Anelse nu Tanken fylder,
Og Solen skjuler sig bag Uvejrs Sky,
Naar Mørket truende Din Vej indhyller,
— Hvor finder da Du vel et sikkert Ly?

— I Verdens Hvirvel ej! — Dens barske Stemme
Fordømmer Dig ikkun til større Kval;
Nej! i Dit eget Hjertes dybe Gjemme
Er Trøsten end: — Dit lyse Ideal!

Naar Nid og Svig fremkalde bittre Taarer,
Og om Dig hvisler Usandhed og List,
Saa held Dig! Et der er, som aldrig saarer,
Og lønner Dig med salig Fryd tilsidst!
Did flygte Du i Krænkelsen bedrøvet!
Der øse Du til Kampen Mod og Lyst!
Der finder meer Du, end Dig Verden røved!
— Og det er Idealet i Dit Bryst!

Og naar saa Hjertet sidste Gang maa sende
Sit dybe Suk i Hjets Midienat,
Naar hver en Livets Scene er tilende,
Og Aandens Lys selv glimter svagt og mat,
Vil ej da end een kraftig Røst Dig vække,
Et Glimt end varsle Glæder uden Tal?
— Staaer ej da tryllende bag Muldets Dække
Et Hisset klart, — Din Himmels Ideal?

Sang-Epilog den 13de Maj 1866.

(Skrevet for Sangeren Chr. Hanſen ved hans Aftenunderholdning i Frimurerlogen).

Saa ofte med Maſke i Livet jeg gik,
Og Aanden ſit Væſen af Digteren fik;
I Staden jeg vandred, i Skov og ved Elv,
Men intetſteds ſyntes jeg ganſke mig ſelv;
Og dog vendte tidt ſig fra Verden mit Sind
Og vugged i alvorsfuld Tanke mig ind!

Hvor dybt følte da jeg Alnaaden fra Gud,
Min Skjæbnes vidunderlig raadende Bud!
Den Boble, der braſt og min Sjæl ſønderrev,
En Kilde til tryllende Lykke mig blev;
Een Muſe mig ſvigted*), en anden anden blev min
Og held mig! har ſignet mit ſtræbende Trin!

Til Barnet alt ſmiled hun kjærlig og øm,
Naar henrykt med Englene leged hans Drøm;

*) H. havde først villet uddanne ſig til Violinſpiller.

Naar Ynglingen ſværmed med Alfer i Lund,
Og Ordet hendøde fra bævende Mund,
Paa Tonernes Vinge i dalende Kvel
Til Stjernernes Sfære hun hæved hans Sjæl!

Hun danned min Tanke begejſtret og fri
Og fængſled mit Hjerte til Dig Poeſi!
Hun lærte mig elſke alt Helligt og Godt,
Og dybt at foragte alt Uſelt og Smaat;
Til ædlere Aander min Idræt hun bandt,
Og Kjærligheds Fylde ved hende jeg vandt!

O J, ſom end ynde min udkaarne Brud,
Min Muſa, min Engel, ſaa dejlig og prud!
J ej hendes Ven vil unddrage den Løn,
Som ret at fortjene var ſtadig hans Bøn!
O! elſker med Aanden min drømmende Sang,
Og følger med Hjertet min Fremtidens Gang!

Brødrene blandt Søstrene.

(Ved Taffelet efter en Aftenunderholdning.)

Mel. Ved Vintertid, naar Skoven staaer.

Jeg stolt er af at høre til
Den store Verdens Broder-Kjæde,
Og frit og højt jeg sige vil,
Jeg Lykke fandt i den og Glæde!
Der blinker Haabets Lys fra Øst,
Der toner Visdoms ægte Røst,
Der i vor Sjæl er Ro og Trøst,
Mens udenfor er Kiv og Larmen!

Saa mangen Gang der Ordets Ild
I Aanden Lys og Varme bragte,
Og mangen Broder, ædel, mild,
Der trofast Murer-Haand mig rakte!

Hvad intetſteds min Sagen fandt,
Hvad intetſteds min Stræben vandt,
Ved Altrets Fod mig mødte blandt
Den elſkte Brodertreds af Venner!

Men dog mit Blik der ſavned det,
Som bedſt dog kan vor Idræt lønne;
Hvor var det Kjøn, ſom man med Ret
Har Navnet givet af det ſkjønne?
Der lutter ſorte Kjoler var,
Hvert Anſigt Mandfolks-Skaget bar,
Og Loven talte barſk ſom klar:
Bæk alle Piger og Madamer!

Nu ſpørger jeg: hvorfor da bød
Man os for Skjønhed ſtedſe ſværme,
Naar aldrig Kvinden, yndig, fød,
Sig turde Arbejdsbænken nærme?
Der er jo dejlig Plads for To,
Vi nok ſkal enes godt min Tro!
Selv artig holde Fred og Ro,
Og ej forſtyrre nogen Andens!

I, som med mig det Savn har delt,
Og selv, som jeg, af Kvinden trylles,
I vil forstaae, hvi Barmen helt
I denne Stund af Glæden fyldes!
Nu see vi Shavl og Krinolin,
— Og hver en Bærerinde, fin,
Jeg sans façon tør kalde min,
— Forstaaer sig! — Gud bevar's! — min — Søster!

Jeg elsket har naturligvis
Min Mester altid som jeg burde;
Jaften dog den største Pris
Langt meer end før ham skyldes turde;
Nu har han godtgjort Kløgt og Smag!
Nu slog han først sit Mester-Slag,
Idet han stevned til vort Lag
De kjære Søstres Smil og Ynde!

Fuldstændig nu vor Helligdom
Bestraalet staaer af alle Kjærter:
Den rette Skjønhed i den kom,
Der fattes kan af alle Hjerter!

Thi — er der noget vist og sandt,
Hvorved Kritik ej Hage fandt,
Saa er det det: Repræsentant
For Skjønheds Fylde er dog Kvinden!

For Søstrene!*)

Hvad var uden Kvinden vel Jorden?
Et stormende Hav uden Havn!
Saa tomt og saa glædeløst Livet,
Et Hjem kun for Længsler og Savn!

Alene i Paradis Adam
Gik om som en drømmende Pilt;
— Men hvor fandt han Haven ej dejlig,
Da Eva der hilste ham mildt!

Om Abraham end maa forlade
Chaldæa, sin fædrene Dal,
— Strax hjemme han er i det Fjerne,
— Han er jo sin Sarahs Gemal!

Ved Jordan mørk Isaak omvanker
Alt rundt er kun Ørken og Sand!
— Rebecca han endelig øjner,
— Og strax flyder Honning fra Strand!

*) Med Musik af Br.·. W. Schiøtt.

Som Hyrde vi Jacob ſee tjene
Saa ydmyg for Rachel, hans Brud!
I fjorten Aar tænk blot! han ſukker
Og holder det prægtigt dog ud!

Saa priſer da enſtemmig Kvinden!
Held er, hvor hun lever og boer!
Vor Palme, naar Sorger os ramme!
Akacie-Krandſen paa Jord!

Spog.

„C. O."

Paa vore Sang- og Spil-Programmer
Der Sager tidt er af „C. O.";
„Hvorfra vel dette Mærke ſtammer?"
„Hvem er det egenlig monstro?"
„Mon C er Chriſtian, mon Chriſtoffer?"
„Betyder Olſen dette O?"
— Enhver for Tvivlen er et Offer,
Og Ingen veed, hvad han ſkal troe!

Jeg tilſtaaer, jeg ret godt kan lide,
At Folk har lidt Nyſigenhed
Og at tilbunds de nok vil vide,
Hvad ikke de ſaa rigtigt veed;
Tillad mig derfor Dem Perſonen
At ſkildre ſom han gaaer og ſtaaer!
Maaſke da ſtrax paa Skabelonen
Ham ſelv at kjende De formaaer!

Hvad Bygning angaaer man opdager,
Han, sammenlignet med Enhver,
Er saa særdeles tynd og mager,
At ængsteligt det næsten er!
Alt hvad der hører til det Smalle
Af den Grund selv kun kjært han har;
— Hans egen Kone fremfor Alle
Er deraf strax et Exemplar!

Af Dage han, desværre! tæller
Alt over hele syv ti Aar.
— „Han skallet er da? — Pokker heller!
Og højstens graaligt er hans Haar!
Hans Ansigt er et aflangt Væsen
Med en harmonisk Bakkenbart,
Og den til Uhyret af Næsen
I Grunden passer nok saa vart!

I begge Øjnene der brændte
Engang en heb, nu slukt Vulkan,
Men siffig, da dens Sprudlen endte,
Et Gitterværk anbragte han!

Og desuagtet end han gider
See sig aldeles fuld og mæt
Paa al den Skjønhed, som her sidder
Rundt om i dette Blomster-Næt!

Forresten juſt ei meget roser,
At alt han er en gammel Knaſt,
Thi sjelden gaaer han, heller løber,
Og altid har han travlt og Haſt!
Med alt det tidt er som forsorne,
Især i Blæſt og Froſt, hans Ben;
Thi ak! han har ſier ſlemme Torne,
Der ikke døje mindſte Sten!

Sig! troer De, at jeg og tør vove
At tale om hans Karakter?
— Men saa maa De mig ogsaa love
Ej at fortælle det til Flere!
De vil — jeg haaber — smukt erindre,
At her en lukket Bog er Alt!
— Thi Fyren er ej mer og mindre
End De og jeg — en ſtakkels Pjalt!

Det siges tør: han ærlig bejler
Til Verdens bedre Lemmers Gunst;
Men Maalet vist han tidt forfejler
Og frier mangt et Sted omsonst!
Han er i Grunden tollerabel,
— Men ikke just saa ganske from;
Til meget Godt han var kapabel,
Og dog kun lidt ud deraf kom!

Han taler stundom ret fornuftigt
— Gud naade ham, om ej saa var! —
Men andre Gange meget Luftigt
Og Kuriost han mælet har;
Af Vers han mange Fade laver,
Hvori lidt Peber ofte boer!
Han synes sjelden helt Kadaver,
Men er det oft're end De troer!

Alt Verdens Vand, De kan opbyde,
Han drikker op og — lidt dertil!
De Vine, tænk!, der Andre fryde,
Han lade staae som ofteſt vil!

De har ej heller Deres Dage
Seet nogen saadan Amatør
Af alslags Dyppebrød og Kage
Og af Kartoffel-Pil med Smør!

Hver Gang en Broder vil traktere*)
Med mager eller fed Koncert,
Strax seer De „C. O." figurere
Og hjelpe paa den stakkels Vært;
Især han altid op til Dansen
Da træder uden Vægring glad,
Naar Værten er hans kjære Hansen,
Og Føden hans saa lækkre Mad.

See! nu har De „C. O." livagtig,
Som han paa Jorden gaaer og staaer!
Men vær nu ikke sladderagtig
Og snak derom derudenfor!
For Himlens Skyld! lad "C. O." vandre
I Byen om i Fred og Ro!
Ikkun for Dem, for ingen Andre
Han være mere end „C. O."!

*) Et Vers tilsat, da Digtet blev fremsagt ved en Aftenunderholdning af Chr. Hansen.

Grændſe og Told.

Hvordan end er Din Lod herneden,
Om fattig, rig, lav eller høj;
Om paa Din Vej Du gaaer beſkeden,
Hvad heller kun gjør Bkæſt og Støj;
Om Andre lidet kun Dig ændſe;
Om Mange Du har i Din Vold;
— For Alting dog der er en Grændſe,
Paa Alt maa Du betale Told!

Det er ej godt, at man i Live
Saameget overdriver tidt;
Viſt Meget vilde bedre blive,
Hvis Grændſen blot man agted lidt!
Hvorfor da over Grændſen vandre
Og give ſig i Dadels Vold?
Een denuncerer ſnart de Andre
Og leer, naar derfor bødes Told!

Den hele Verden reformere
Vil Großmaul, der Alt bedre veed!
Han ſkriver, men ej moderere
Han kan ſig i ſin Biſterhed;
I alle Blade og Aviſer
Han raſer værre end en Trold;
— Men ſmukt man ham til Grændſen viſer,
Og æſter af ham Mulkt til Told!

Aſſeſſor Fixfax ſig anſtrænger
Som Muſiker, — ej ſom Juriſt;
Han har ej ſelv Ideer længer,
Men ſtjæler fra hver Komponiſt!
Han producerer kun i Danſe;
Hver Sag gaaer i en Polka væk;
— Men ved en Grændſe maa han ſtandſe,
— Og Tolden? — Pung ſom Hjerne læk!

Ret godt opdraget er Malvine;
Hun er belæſt og digter net;
I hvert et Træk og hver en Mine
Man øjner Aand og Tanke let;

Men nyttig Dont hun ej vil ændse
Og Intet veed om Husets Hold,
— Derfor hun pent maa ved sin Grændse
Erlægge — gammel Jomfrues Told!

„Paa Ære!“ — raaber Lieutnant Klencke —
„Jeg kan besejre hvem jeg vil!
„Mathilde bærer alt min Længe,
„Og Rikke hører mig kun til!“
— Blandt Damer Helten har Kouragen
Rent grændseløs; men i et Slag
Han holder Grændsen af Bagagen
— Og tolder Æren samme Dag!

Hvor smuk og net er ej Marie,
Med Øjne blaa og Kinden rød!
Hvo kan om hendes Ynder tie?
Og hvo ej finder hende sød?
— Men naar ej Grændsen holdes længer,
Og hun i stygge Moders Vold
Med Krinoliner sig omhænger!
— Da Skjønheds Død er hendes Told!

Med Ordensbaand og gylden Stjerne
Det tomme Hoved gaaer omkring;
Man tolder til ham dybt og gjerne,
Som om han gjorde store Ting!
— Dog ak! nu kommer Excellencen
Blandt Folk med Klogtens Spyd og Skjold!
— Og Stakkel! der han finder Grændsen,
Og der maa han erlægge Told!

Herr Paaske ta'er en smuk ung Kone,
Og, da som Kjæreste hun taug,
Han troer, hun holde vil den Tone,
— Men faaer istedet Kiv og Sjou!
Det for hans Øre evigt ringer,
Og hun forstaaer saa godt hvert Fif;
— Herr Paaske Grændsen overspringer,
— Skilsmisse bli'er hans Toldtarif!

Hvor Mange er ej Ignoranter
Og spille dog den store Bas!
Pousserede af Intriganter
De selv i Folke-Raad faae Plads!

De komme prægtigt frem med Dumhed,
Til Kundskab staaer som Grændse-Vold.
— Og da er Brøvlen eller Dumhed
Naturligvis de Staklers Told!

Selv om hver Plan og Hensigt lykkes
Dit højt erkjendte Mesterskab,
Om Alt i Verden let Dig lykkes,
Fordi det flyder i Din Flab;
Kan Intet end Din Glæde lænse
Og Skjæbnen synes i Din Sold,
— Den engang drager dog en Grændse,
Og Døden strængt forlanger Told!

Men nu maa jeg vel selv forsvinde;
Thi vist De finder kuriøs,
At jeg ej selv kan Grændsen finde,
Og kalder mig vel grændseløs?
— Nej! kun jeg om en Grændse leder,
Hvor jeg fra Dur kan gaae til Mol;
— Og ved den Grændse nu jeg beder
Dem om lidt skyldig Bifalds-Told!

Kunſten at ſee eller naar bør man ſee?

Et Ordſprog ſiger, at man kjende
Let Narren paa hans Latter kan;
Men det er Snak, — og det tør hænde,
At han juſt er den viſe Mand,
Som veed at lee til rette Tide,
Hvad ikke er ſaa let en Kunſt,
Og, faaer af mig De det at vide,
Har Krav jeg viſt paa Deres Gunſt!

Er for Exempel! De tilſtede
Med ret en ſtor og fornem Mand,
Som fra ſit høje Embeds-Sæde
Dem gavne eller ſkade kan,
Og altid ſelv ſig vittig drømmer,
Skjøndt han er meget langt derfra;
— Naar Hvisvas fra en Saadan ſtrømmer,
Saa lee ietvæk: ha! ha! ha!

Hvis paa en Glut De gaaer at lure,
Som elsker Dem, men gjerne seer,
At ogsaa andre Herrer coure,
— Naa! det er kvindeligt! — hvad meer? —
Saa ras ej over disse Gjække,
Og slaa Retræte ej derfra!
— Man kun lidt Jalousi vil vække,
Og lee De heller: ha! ha! ha!

Sæt derimod, — i Hymens Kjæder
Som Sommerfugl De flagrer fro,
Og Konen sidder der og græder
Med Klage, at De ej er tro, —
Saa sig kun rolig: „ih, min Pige!
Hvor faaer Du dog de Tanker fra,
At troe, at jeg Dig kunde svige,
Jeg?!“ — og saa leer De: ha! ha! ha!

De spiller Kort! — Fortuna vender
Dem stedse Ryggen, — Beet paa Beet!
Af Uheld, som Dem Skjæbnen sender,
Har aldrig Nogen Magen seet!

— Saa gjelder juſt det, at Balancen
Som pen Mand ej De taber da!
Hold trods Kodiller Kontenancen
Og oprømt lee: ha! ha! ha! ha!

Har Nogen Dem maaſke fornærmet,
Saa luk derfor førſt Øret til!
Men, — gaaes Dem nærmere paa Ærmet
Og aabenbart man krænke vil,
For Alting! ſvar derpaa ej atter,
Røb ingen indre Harme da!
Straf heller med en Skoggerlatter
Og lyſtig lee: ha! ha! ha! ha!

Dog allerſværeſt vil det blive,
Naar De har lyttet til et Digt
Og ſkal et Bifaldsſmil det give,
Mens langtfra det fortjener ſligt;
— Saa viis, om De forſtod min Lære!
— Mig kom et ſaadant Digt jo fra! —
Øv engang Kunſten nu, den ſvære,
Og lee, om muligt: ha! ha! ha!

Den pene unge Mand.

(Fremſagt af Fru Recke.)

Hvis Kjærlighed og Sværmeri
I Eders Bryſt boer blidt,
O! nægt mig da ej Sympathi
For alt hvad jeg har lidt!
Hans Billed var min bedſte Skat!
Jeg ej ham glemme kan!
Jeg ſeer ham endnu Dag og Nat,
— Den pene unge Mand!

Det var paa Maſkeraden ſidſt
Ved Gasſets klare Glands,
Han mig betragtede ſaa viſt
Og bad mig om en Dans;
Jeg rødmede af Angſt og Skam;
Saa yndigt trygled han!
Hvor kunde jeg vel afſlaae ham?
— Den pene unge Mand!

Da Danſen var forbi, ſaa mild
En Stol han ſtrax mig bød;
Og af hans Øje gik en Ild,
Gud! hvor den dog var ſød!
Han Kage bragte mig, — jeg troer,
Men paaſtaae dog ej kan!
Thi rent jeg glemte Kager for
Den pene unge Mand!

Da nu vi ſkulde tage bort,
Det regnede ſaa ſtygt
Og lod ej til at vare kort;
— Jeg var i grulig Frygt!
Ned ſtyrted han i fuld Gallop,
Og gjennem Snavs og Vand
Geſvindt han jog en Droſchke op,
— Den pene unge Mand!

Ved Afſkeden om mit Logi
Han ſpnrgte mig ſaa net;
Der var jo intet Ondt deri!
Jeg ſtrax ham ſagde det!

Sit Kort, hvorpaa et „Von“ jeg fandt,
Med gylden Skrift og Rand,
Han stak i Haanden mig gallant;
— Den pene unge Mand!

Den næste Dag, mens tavs jeg sad
Og tænkte ingen Ting,
Paa engang Hjertet hopped glad
Ved Klokkens stærke Ring!
Malene meldte, ved vor Dør
Var Herr Von — rigtig! han! —
„Hun havde aldrig seet ham før“;
— Den pene unge Mand!

Af Haanden faldt mig Naal og Sax,
Jeg ønsked' mig derfra!
Tænk min Surprise, da han strax
Sig vendte til Mamma!
Saa smukke Ord han falde lod,
Jeg ej beskrive kan!
„Mamma ej havde noget mod
Den pene unge Mand!“

„Saa vær saa god og ej forsmaa
Til Middag Grød og Steg!“
„Jeg takker Dem, Madam! men maa
Idag undskylde mig!“
— „Nu! snart da vel vi Æren faae,
Kom kun saa tidt De kan!“ —
— „Imorgen!“ — var hans søde Svar;
— Den pene unge Mand!

Men knap han ud af Porten var,
I Skræk vi Pigen saae;
— „Gud! Skeerne han stjaalet har,
Som paa Buffeten laae!“ —
„Hans!“ raabte højt Mamma — „aa see,
Om Du kan gribe ham!“
— Og virkelig havde da hver Skee
Den pene unge Mand!!

Een Lære, ak! paa Livets Vej
Min bittre Sorg fornyer:
For Alting, Søstre! stoler ej
Paa slig en Modens Fyr!

At han tog Hjerter uden Tal,
Vel ej forundre kan;
Men tænk! han ogsaa Steer stjal!
— Den pene unge Mand!

Hvorledes Lidt kan blive Meget.

Et enkelt Figenblad, I nok erindre,
Og ei det ringſte Mere eller Mindre,
Var Alt, Fru Eva havde paa;
Og, var da Bladet noget gammelt blevet,
Lidt visſent, vindtørt eller ſønderrevet,
Hun blot ſig om et andet ſaae!

End uberørt af Verdens mange Synder,
Hun føjed til Naturens egne Ynder
Uſkyldighedens Trylle-Krands;
Saaledes ſtod hun for Gemalens Blikke;
Og han forglemte, — tro mig — ſikkert ikke
At hylde al den Skjønheds-Glands!

Ja! det var Livets lykkelige Dage!
Man havde ingen evig Skræder-Plage,
Og Regninger? — min Gud! — for hvad?
— Men ak! hvortil har nu man ej det brevet!
Og hvad er ikke nu tilſidſt der blevet
Af dette Evas Figenblad?

Betragt blot Ponten nu i Kvindens Klæder,
Den grulig Masse Tøj, hvori hun træder
Med Slæb og Guttapercha-Mave frem!
— Den Fyr, der ej er ganske lille bitte,
Kan sladtrykt jo knap aande, skal han sidde
Tætved kun i Minuter fem!

Ja! om end muligt nokſaa ſmuk er Dragten,
Og man indrømme maa dens Smag og Pragten,
Den gjør dog Manden langtfra glad!
Thi Stadſen, hun nødvendigvis maa have,
Kan jo, desværre! ikke Fruen lave
Af Evas ene Figenblad!

Dersom hun ſelv fra det forſvundne Eden
Iſtand var til at vide, hvad herneden
Til Dragt for Tiden kræves vil,
Et Suk den gyldne Tid hun vilde ſtænke
Og hos ſig ſelv med ſtille Undren tænke:
Hvad dog eet Figenblad er blevet til!

Nei! Tak!

(Fremſagt af Frøken Drewes.)

Jeg virkelig er blandt de Piger,
Der gjerne Andre tækkes vil;
Men Et der er, — jeg rentud ſiger —
Man aldrig dog ſkal faae mig til!
Vel la'e ſig overtale Flere;
— Den Fejl, den er nu engang vor! —
Men — at ſtaae frem og reklamere!
— Tak! — maa jeg være fri derfor! —

Først ſidder længe man og venter,
Af Tanken pint, om man er fix;
Derpaa, naar man tilſidſt En henter,
Der gjøres maa ſaa dybt et Knix!
Men allerede derved ſættes
Man fælt paa Prøve, viſt jeg veed;
Thi, hvordan Knixen end indrettes,
Der noget er at dadles ved!

Seer frit man ud til alle Sider,
— Ja! saa er man jo strax „koket!“ —
Hvis, omvendt, nedad Blikket glider,
„Naa! — hun er bange!“ — hedder det!
Og undgaaes begge Ting med Møje,
Som man er bleven instruert,
— Ja! saa maa jo den Dom man døje:
„Gud! hvor hun dog er affektert!“

Hvis heldig man kan derfra slippe,
Og staaer nu der, som det er Skik,
Strax møder man en anden Klippe:
At være Maal for Alles Blik!
Rundt om med Briller og Lorgnetter
Bekiges man fra Top til Taa!
— Kan for Kanon og Bajonetter
En Værnepligtig værre staae?!

De gode Herrer — kan nok være —
See kun paa Ansigt og Figur —
Og det kan man maaske nok bære,
— Man er just styg ej af Natur!

Men tænk kun Damers Rynken-Næſen!
— Ej Naade er for deres Blik!
De underkaſte Anſtand, Væſen
Og Toiletten ſtræng Kritik!

Nu er man ſelv vel Fruentimmer,
Og ſeer ſig tidt nok i ſit Spejl,
Men Damer finde — veed De — immer
Hos Kjønnet ſelv den ringſte Fejl!
Snart er det galt med Farve-Maſſen,
At ej man ret ſig pynte veed;
Snart er formeget der af Stadſen,
Og ſnart for ſtor en Simpelhed!

Nu ſtrides da til Deklamering!
Men, hvordan det end gaaer med den,
Der overalt er Recenſering,
Hvor ſaa man vender Øjet hen!
Kan nok ſaa godt man Alt udføre,
Om nok ſaa flydende det gaaer: —
— „Man ſelv det bedre kunde gjøre
End hun derhenne det formaaer!“

Er nogenlunde Alting lykket,
Og var det Hele ganske net,
Saa idethøjeste er Udtrykket:
„Aa ja! hun er juſt ej ſaa ſlet!“
Men, gik eet Vers blot løſt i Talen,
Blev kun eet Ord falſkt recitert,
Strax gaaer det gjennem hele Salen;
„Min Gud!“ hvor har hun ſig blamert!“

Har endelig man vundet Sejer
Med Alt, — og ſlutter glad ſit Digt,
Til Afſked rundt for Kredſen nejer,
Selv nok ſaa pent og nydeligt;
I Barmen da med Tvivl opſtiger
Det ſtore Spørgsmaal ængſtelig:
Hvad mon man om mit Nummer ſiger?
Mon Folk har derved moret ſig?

Nej! det jeg rentud tilſtaaer Alle,
At meget kan man faae mig til,
Og gjerne vil jeg Folk gefalde,
— Men Eet der er, jeg aldrig vil!

Hvem dertil og vil mig presſere
Og ſiger, det er Sipperi,
— Her at ſtaae frem og declamere!
— Tak! maa jeg bare være fri!

Godt og Bedre.

Det er engang nu saa i Live
At Intet godt nok synes os,
Men Alt maa bedre endnu blive,
Det Bedste stundom selv tiltrods!
En saadan Lyst mig daarlig tykkes,
Og jeg er alt en lyk'lig Mand,
Naar noget Godt mig kun vil lykkes;
— Den bedre gjøre det, som kan!

Paul tænker paa den Tid, der kommer,
Og kaster ej en Skilling bort;
Strængt dadler ham vel mangen Dommer,
Men han dem svarer godt og kort:
„Nu kan i Droschke tidt jeg kjøre;
— At det er godt, maa dog vel troes,
Men vilde bedre jeg det gjøre,
— Saa kom jeg til at gaae tilfods!"

Herr Peter var i Lue kommen
Og skrev en god Tragedie;
Stort Honorar han stak i Lommen,
Og Alle vilde Stykket see;

Af Kritici kun høres Klagen,
„Med Bedre“ kun de er tilfreds;
— Et „bedre“ Digt nu skuer Dagen, —
— Det hverken kjøbes eller sees!

Herr Hendrik driftig ofte higer
At nyde lækker Vin og Mad;
— Hans Onkel ned i Graven stiger,
Og rig som Arving staaer han glad!
— Nu Druen er hans Afgud blevet,
At æde op, han finder Pligt;
— Sund var han dengang godt han leved,
Da bedre, — har han evig Gigt!

En Tante gav en Glut den Lære:
— Hvad gamle Jomfruer jo veed —
„Lad Kjærlighed Dig ej besnære
„Mit Barn! Det er Elendighed!
„Gift godt er, — aa! jeg nægter ikke —
„Men bedre dog er ingen Mand!
— „Jeg gjør det Gode!“ — svared Rikke —
„Det Bedre Tante! Hvo som kan!“

Da „Schleswig-Holstein" tro var bunden
Ved Staten, som det hørte til,
Det havde det jo godt igrunden
Og svømmede i Smør og Sild;
— Men da det bedre syntes Blodet
At sværme for „das Vaterland."
— See! saa saae nu de ret paa Ho'det
Og gaae og hyle „stammverwandt."

I Tiden, som nu er i Ryggen,
Saa godt det havde En og Hver,
Thi Folk og Konge delte Lykken,
Og Fredens Blomster spired her;
— Men Pressen skraaled vred og bister:
„Det bedre have maa vort Land!"
— Saa fik vi N. N. til Minister
Og N. N. N. til Rigsdagsmand!!

Vi mødes her i Venne-Kjæde
Og spille, synge kun saa smaat;
— Det er jo blot en lille Glæde;
— Men mon vi ej os more godt?

Dog! Nogle ej vil deri ſtemme,
Ved Bedre kun de fryde ſig;
— Hvor er de nu? — De ſidde hjemme
Og kede ſig gudsjammerlig!

Bro'r Hanſen anſaae det belejligt,
At give en Koncert engang;
Man fandt den god, da han ſaa dejligt
Med andre Perler paa den ſang:
Dog — bedre troe'de han traktere
At kunne ſom en høflig Vært —
— Saa maatte „C. O." deklamere
— Og rent ſpolere hans Koncert!*)

Derfor — med hvad Dig Skæbnen ſender
Af Godt fornøjet altid vær!
Det Bedre ofte Lykken ender
Og tidt juſt ej det Bedſte er!
Saae Du en Ven Dig Himlen ſkænke,
Som god i Grunden kaldes maa,
Elſk høit og glad, og ej Du tænke,
At der en bedre er at faae!

*) Dette Vers blev tilføjet, da Digtet fremſagdes ved en Koncert, ſom Br.'. Kammerſanger Hanſen gav.

Hvad saa?

(fremsagt flere Gange med Forandringer svarende til de forskjellige Tidsbegivenheder).

Netop fordi en talløs Mængde Kloge
Kan alletider her paa Stedet sees
At fylde Stol og Bænk og Bæg og Kroge
Og stedse er med egen Dom tilfreds,
— Netop derfor jeg mig til Dem henvender
Og seer de mig ærbødigst for Dem staae,
— Thi klogtigt veed jeg, altid Svaret ender,
Hvorom jeg bristig end Dem spørge maa.

Med stor Fornøjelse de vist modtager
Hver Virak, som jeg strøer paa Deres Bord,
Og ingen sure Miner jeg opdager,
Naar kun De faaer en hel Del smukke Ord;

— Men om nu Deres Mening jeg bekriger,
Og Dit og Dat, som helſt De urørt ſaae,
Dem lige ud i Deres Øjne ſiger
Med Sandheds Fynd og Kraft, — hvad ſaa?

At her i Spil og Sang lidt Smukt vi gjøre,
— Naa! Det er ſikkert overmaade rart! —
At mangen En med Fryd og Lyſt vi høre,
— Ja! Det er — tør jeg ſige — ogſaa klart!
— Men — hvis nu Skæbnen noget gruſom bringer
Et eller andet dejligt Spil iſtaa,
Og med et Knald paa engang Kvinten ſpringer
I Midten af en Hals, — hvad ſaa?

At Alt hvad ſødt er ſynes mig ætheriſk
Og blandt al anden Mad dens Poeſi,
At De og jeg for Sødt er lidt ſværmeriſk,
— See! er der — ſpør jeg — noget Ondt deri?
— Men, om nu ingen Ting vor Gane ſmager
End hvad der under Navn af Sødt vil gaae,
Og imod al den Masſe ſøde Sager
Vor Mave Oprør gjør, — hvad ſaa?

At ej med mig De daglig Brøvl kan lide,
Og flere Rigsdagsmænd er Dem en Gru,
See! juſt fordi jeg forud det kan vide,
Jeg ſiger højt om mangen Saadan: uh!
— Men ſæt, blandt dem ſig Skandinaver former
Til en Armee med ſvenſke Huer paa
Og rent fortjuſat gjennem Byen ſtormer
Op her i Salen ind, — hvad ſaa?

Ja! muligt ſiger De: „ih! Gud bevares!
Lad dem kun komme! Chef og hele Flok!
Den Sag ſkal ſaamæn! ej ſaa hurtigt klares,
Thi vi er her da ogſaa Næver nok!“
— Men — ſæt, — om end maaſke De ikke ſpaſer,
Og til mit Forſvar virkelig vil ſtaae! —
— Sæt, allerførſt jeg ſelv da ſmører Haſer
Og hurtig ta'er Reisaus, — hvad ſaa?

Naar her De hører Kvinden mig at priſe
Som Engelen i Livets Sorg og Nød,
— Saa maa De jo taknemmelig Dem viſe
Ved Ord ſom de: „nej Gud! hvor han er ſød!“

— Men, — hvad om uden vid're Komplimenter
De seer mig hen til hver en Dame gaae
Og sige højt: „Min Frøken! hør! jeg venter
Jeg faaer til Tak et Kys?“ — hvad saa?“

At det er Lykkens sidste, bedste Krone,
— Og paa en Maade endog meer end det, —
At have i sit Hjem en lille Kone —
Ej sandt? — De deri alle gi'er mig Ret!
— Men, naar nu Den, som om i Huset tripper,
Og som i hver en Krog man støder paa,
Tilfældig er en af de smaae Xantipper,
Der findes hist og her, — hvad saa?

At ej man kan til nogen Tid undvære,
Ihvor man færdes end, en ædel Ven,
Hvem som en Skat i Hjertet man maa bære,
— Nu! det indrømmer De mig vist igjen;
— Men — hvis nu denne Ven med grulig Billie
Sin Fryd, ja selv sin Stolthed sætter paa
At lægge op Dem rolig en Kodille,
Med Beter over 80, — hvad saa?

Vel muligt, det Dem kunde amuſere
At høre nogle flere Spørgsmaal her,
Og, muligt nok, Dem dermed at traktere
Var juſt ej nogen Kunſt, ſaameget ſvær;
— Men — ſæt, jeg, ſkjøndt Dem højligen forbunden,
Alligevel mig anbefale maa,
Og ganſke pludſelig nu lukker Munden
Og la'er Dem ſidde der! — hvad ſaa?

Ja saa!

(Svar paa Spørgsmaal; Forstandsøvelser).

Saamangen en Person paa Jord jeg kjender,
Der intet oftere og heller gjør
End skikkelige Folk paa Døren render,
Og dem hvert Øieblik om Alting spør;
Jeg veed ej, om De og paa Deres Bane
Har slige Mennesker tidt truffet paa,
Som pinte Dem med denne stygge Vane?
— De svarer, „jo De har!?“ — ja saa!

Og dog alligevel maa De tilstæde,
At ud fra denne Sjæle-Plage-Egn
Med uhørt Frækhed her for Dem fremtræde
En hel Del smaa og store Spørgsmaalstegn!
Hvad siger De? — „De nok vil svare,
Men saa da ogsaa jeg tillade maa,
De gi'er til Svar mig Salt og Peber bare;“
— Naa! De vil være grov? — ja saa!

Men ligemeget! naar saa ud af Nøden
Mig stakkels Spørgende blot hjelper man!
— Saa sig mig allerførst: hvorfor mon Døden
Med Ret den bedste Doktor kaldes kan?
— Ah! der jeg seer, man yderst venligt rækker
Det bedste Svar, jeg udentvivl kan faae!
— „Fordi kun Døden een Visit aflægger,
Men Dokt'ren gjerne fler!“ — ja saa!

Nu da! — Du, som jeg mærker ikke svigter
Med grove Svar! — saa sig mig da Fa'ermin!
I hvad adskiller en dramatisk Digter
Sig fra en Doktor vel i Medicin?
— „Af Stoffet Digteren gjør først Skeletter,
Behandlingen næst følger paa;
— Men Dokt'ren først Behandlingen indretter
Og derpaa et Skelet!“ — ja saa!

Med nye Spørgsmaal maaske bedst jeg skatter
Det Fund af Klogt, jeg seer, der er saa stort!
— Hvorfor gaae Lægerne og Advokater
Sædvanligvis iklædte helst i Sort?

— „Naturligvis! fordi de have begge
En Sørgedragt med Grund at trække paa
For alle dem, som de kun ødelægge
Med deres Kunst!“ — ja saa!

Hvorfor mon jeg, der, som De veed, er Læge
Og dertil, som jeg troer, en agtbar Mand,
Hvorfor mon jeg just lader mig bevæge
At stille aabent paa min egen Stand?
— „Ih! bedst Dem selv i Kortet de kan lige,
Og den Erfaring De jo hjende maa,
Man slipper for at høre hvad man sige
Selv Mod har til!“ — ja saa!

Hvorfor mon Pigerne det Lod vel friste,
Naar de indsejle Ægteskabets Havn,
At altid øjeblikligen de miste
Hvad dog de fik med Føje, — deres Navn?
— Jeg seer alt Mange sig bag Øret skrabe,
Men der et Svar paa rede Haand vi faae:
— „Fordi de derved ellers intet tabe,
Men ene vinde kan!“ — ja saa!

Lad mig fremdeles ſpørge dem lidt mere,
Om ved min Ubluhed De trættes end!
— Hvorledes vil De bedſt vel definere
Det underlige Dyr: — en Peberſvend?
— „En Peberſvend en Vildgaas er, ſom blæſe
Og Vingen frit i Luften end kan ſlaae,
Og hvem vi tamme Gæs kun ſtaae og hvæſe
I Hønſegaarden ad!“ — ja ſaa!

Saamange Sang-Foreninger jo er her,
Hvis Stemmer fryde maa den hele Sjæl;
For Damer nogle er, men andre kun for Herrer,
— Hvad Forſkjel mellem disſe er der vel?
— Et Svar igjen fra Kløgtens Læber toner:
„Mandfolkene til deres Sange gaae
For at udſkrige ſig, — men omvendt Koner
For at indſkrige ſig!“ — ja ſaa!

Hvorfor, naar Damer kun man hører ſynge,
Man tilſtaae maa, at meget er tilpas,
Endſkjøndt man ſkulde troe den Fejl dem tynge.
At ej blandt dem der findes nogen Bas?

„— Fordi en Bas for Harmoniens Rige
Med Grund som Grundvold vel betragtes maa,
Men Damer overmaade godt kan skrige
Foruden mindste Grund!“ — ja saa!

Maaske De kan med samme Kløgt udtænke,
Hvad ikke jeg saa ganske nøje veed:
Hvor kommer det, at næsten hver en Enke,
Man træffer paa, er grumme tyk og feed?
— „Det er, fordi en Enke stedse nærer
Den Sorg, ved Mandens Savn hun føle maa,
Og hvad kun nogenlunde godt man nærer,
Det maa jo blive fedt!“ — ja saa!

Det næste store Spørgsmaal En og Anden
Besvarer overmaade hurtig vist:
Hvorfor af Kjønnene først skabtes Manden
Og, selv lidt Tid derefter, Kvinden sidst?
— „Nu! det var vistnok ingen Skæbnens Nykke,
— Det maatte jo nødvendig være saa,
Thi Manden var jo kun et Prøvestykke,
Men Kvinden Mesterstykket blev!“ — ja saa!

Nu saa De og den Godhed vel mig viser
At sige ligeud oprigtigt her,
Hvorfor De troer, jeg alle Damer priser,
Og navnlig roser Konerne især?
— „Ih! det skeer kun, fordi De er en Hare!
Af Fruen, som Dem her jo høre maa,
De ønsker, naar De kommer hjem, at spare
Gardin-Stor-Prækenen!“ — ja saa!

Hvor kommer det, naar jeg skal frem og øse
Af egen Hjerne Dem et Nummer ud,
At da jeg lader kun det Kuriøse
Og Sauce med Karry strømme fra min Tud?
— „Naa! derom er der blandt os kun een Stemme:
De fiffigt lidt Pikant blot hitter paa,
For at man under Smilene skal glemme
Det tomme Indhold rent!“ — ja saa!

Men sig mig da, hvorfor med meer end Galde
Jeg bærer en saa mageløs Omsorg
De fleste Kampesten at lade falde
Blandt Rigsdagsfolkene paa Christiansborg?

— „Ih! det fra den Bevidſthed ene ſtammer,
Som De med Flere viſnok nære maa,
At mange Hunde der De veed, De rammer,
Som pibe vil i Sky!“ — ja ſaa!

Hvorfor ſtod nys af Drenge vel en Maſſe
Ved hvert et Prøve-Valg med Brøl og Vind?
Og hvorfor blev Oppoſitionens Klaſſe
Paany i Folkethinget ſkuppet ind?
— „Fordi i vor Tid Hver jo opponere
Mod Øvrighed og Foreſatte maa,
Og hver en Pjalt forſtaaer en Stat regere
Langt bedre end ſig ſelv!“ — ja ſaa!

Hvorfor, naar vild og grov og rent ubændig
Jeg mod Regeringen mig teer med Snak,
Strax kaldes da af visſe Folk ſelvſtændig
Og faaer en Æres-Toaſt af Ploug og Schack?
— „Fordi „Selvſtændighed“ nu kun betyder
Paa Slæbetoug med Skraalerne at gaae,
Og naar i tyk ſelvſtændig Grød man flyder,
Staaer ſnart man ſelv jo faſt!“ — ja ſaa!

Endnu et Svar De er tilsidst mig pligtig,
Og saa for mig De skal faae Fred og Ro!
Siig Deres Mening mig kun frit oprigtig!
Af hvilken Grund nu ender jeg monstro?
— „Fordi De ikke selv just veed saa lige,
Og dermed vist forlegen være maa,
Hvad mere egenlig De nu skal sige,
Som ej er altfor flaut!“ — ja saa!

Nej! veed De hvad? For Gjengjæld nu at slippe
De bilder sagtens vel alt raskt Dem ind;
Men jeg skal vise Dem, at jeg kan vippe
Som mir nichts dir nichts Dem af Pind!
Hvorfor vel troer De, jeg Dem her tør byde
Hvad for Kritikens Domstol ej kan staae?
— „Fordi jeg veed, at Snak De bedst kan nyde!“
— Naa! svar nu selv tilsidst: — „ja saa!“

„Jeg har ingen Tid!"

Det er et Par ſmaae bitte Ord
Os Alle velbekjendt,
Og ſom jeg ganſke ſikkert troer,
De ſelv har tidt anvendt;
De bruges kan, ſom godt jeg veed,
Med lidt Forſtand og Vid
Hver Dag ved mangen Lejlighed
Og er: „Jeg har ej Tid!"

Ja! Tiden kan udmærket godt
Os hjelpe i en Fart;
Og, hvis De vil mig høre blot,
Jeg ſkal beviſe ſnart,
Hvor mange ſtore Ting den gjør
I hver en Dont og Id;
— Men tillad førſt, at jeg Dem ſpør,
Om ſelv De har lidt Tid?

Nuvel! — Paa Gaden møder Dem
En Plattenſlager hjæk,
Der ſtiller mange Grunde frem,
Hvorfor hans Pung er læk;
„Han farer ej med Løgn og Liſt,“
— „De kan til ham ha'e Lid!“
Og De? — Ih nu! De løber viſt,
For „De har ingen Tid!“

En Digter af ſin Frokoſt tryg
Ta'er for ſig nok ſaa fix;
En Dame, uforſkammet ſtyg,
Da kommer med et Knix;
Hun til ſin Kjæreſt om et Vers
Ham beder yderſt blid;
Hvad ſvarer han? — „Gud hvilken Hers!
Har dertil nu jeg Tid?!“

Op til Miniſtren vover ſig
En tapper Officeer
Penſionen er ej klækkelig,
Han trænger til lidt meer;

Miniſtren veed, han er en Mand
Med Evner og med Flid;
Men mon han dog ham høre kan?
Nej! — „Han har ingen Tid!“

Med intet i den ſultne Vom
Af Børneflokken kjær,
En Fattig om en lille Sum
Be'er en Millionær;
Men denne vil ha'e Fred og Ro
Helſt til ſit Middagsbid
Og ſkriger: „Gud! hvor kan De troe,
At jeg til Sligt har Tid!?“

En Friſkfyr, ſom i Skræd'rens Bog
Lidt ſlemt paa Brædtet ſtaaer,
Af ham ſaa raſk forlanger dog,
At Kjole ny han faaer;
Men mener De, at Skræd'ren faſt
Vil atter ſlaaes? — Saa vid:
Han faaer paa engang grulig Haſt
Og har til Maal „ej Tid!“

En Kreditor vred banker paa
Sin Skyldners aabne Dør;
„Han Penge ſtrax nu have maa,
Han tidt blev afviſt før;“
Men kommen er den gode Ven
Malapropos nok bid;
Thi Svaret lyder viſt igjen:
„Min Gud! har jeg nu Tid?!“

En Kammerraad paa ſit Kontor
En dejlig Sommer-Dag
Med Skræk ſeer lægges paa ſit Bord
En fæl vidtløftig Sag;
Strax kalder han ſin Sekretær;
— Ham paſſe vil det Slid; —
„Her er en Sag! den er ej ſvær;
Men jeg har juſt ej Tid!“

Der paa Komedien gives ſkal
Et Stykke nok ſaa net;
Og Konen beder ſin Gemal
At tage dem Billet;

— Men Manden har en anden Plan,
Med Konens rent i Strid;
Naturligvis saa svarer han:
„Min Glut! jeg har ej Tid!“

Til en Familie kommer her
Studenten paa Visit;
Han til den smukke Datter der
Just vilde coure lidt!
— Men ak! han træffer Mutter blot,
Og ikke hendes Kid;
Da bander Skæbnen han saa smaat,
Faaer travlt og „har ej Tid!“

Til En af os, der i Musik
Er hjemme som i Sang,
Bro'er Schjøtt med den Anmodning gik
At synge her engang;
— Men til en L'hombre fjerde Mand
Man heller gaaer end hid,
Og „broderligt“ beklager man,
„Man har slet ingen Tid!

Nuvel! — Paa Gaden møder Dem
En Plattenſlager kjæk,
Der ſtiller mange Grunde frem,
Hvorfor hans Pung er tæk;
„Han farer ej med Løgn og Liſt,“
— „De kan til ham ha'e Lid!“
Og De? — Ih nu! De løber viſt,
For „De har ingen Tid!“

En Digter af ſin Frokoſt tryg
Ta'er for ſig nok ſaa fix;
En Dame, uforſkammet ſtyg,
Da kommer med et Knix;
Hun til ſin Kjæreſt om et Vers
Ham beder yderſt blid;
Hvad ſvarer han? — „Gud hvilken Hers!
Har dertil nu jeg Tid?!“

Op til Miniſtren vover ſig
En tapper Officeer
Penſionen er ej klækkelig,
Han trænger til lidt meer;

Miniſtren veed, han er en Mand
Med Evner og med Flid;
Men mon han dog ham høre kan?
Nej! — „Han har ingen Tid!“

Med intet i den ſultne Vom
Af Børneflokken kjær,
En Fattig om en lille Sum
Be'er en Millionær;
Men denne vil ha'e Fred og Ro
Helſt til ſit Middagsbid
Og ſkriger: „Gud! hvor kan De troe,
At jeg til Sligt har Tid!?“

En Friſkfyr, ſom i Skræd'rens Bog
Lidt ſlemt paa Brædtet ſtaaer,
Af ham ſaa raſk forlanger dog,
At Kjole ny han faaer;
Men mener De, at Skræd'ren faſt
Vil atter ſlaaes? — Saa vid:
Han faaer paa engang grulig Haſt
Og har til Maal „ej Tid!“

En Kreditor vred banker paa
Sin Skyldners aabne Dør;
„Han Penge strax nu have maa,
Han tidt blev afvist før;“
Men kommen er den gode Ven
Malapropos nok bid;
Thi Svaret lyder vist igjen:
„Min Gud! har jeg nu Tid?!“

En Kammerraad paa sit Kontor
En dejlig Sommer-Dag
Med Skræk seer lægges paa sit Bord
En fæl vidtløftig Sag;
Strax kalder han sin Sekretær;
— Ham passe vil det Slid; —
„Her er en Sag! den er ej svær;
Men jeg har just ej Tid!“

Der paa Komedien gives skal
Et Stykke nok saa net;
Og Konen beder sin Gemal
At tage dem Billet;

— Men Manden har en anden Plan,
Med Konens rent i Strid;
Naturligvis saa svarer han:
„Min Glut! jeg har ej Tid!“

Til en Familie kommer her
Studenten paa Visit;
Han til den smukke Datter der
Just vilde coure lidt!
— Men ak! han træffer Mutter blot,
Og ikke hendes Kid;
Da bander Skæbnen han saa smaat,
Faaer travlt og „har ej Tid!“

Til En af os, der i Musik
Er hjemme som i Sang,
Bro'er Schjøtt med den Anmodning gik
At synge her engang;
— Men til en L'hombre fjerde Mand
Man heller gaaer end hid,
Og „broderligt“ beklager man,
„Man har slet ingen Tid!

Hvorfor mon Aand og Videnſkab
Et Savn er nær og vidt?
— Fordi den ſom et Tidens Tab
Kun dyrkes grumme lidt!
Den god nok er — ja! det er ſandt, —
Men koſter Hjerne-Brid!
Og hvor kan man til Pjank og Tant
Da vel faae nogen Tid?

Ja Menneſket er en Filou,
— Det maa Enhver tilſtaae, —
Der ſætter helſt et X for U,
Hvor kun det an kan gaae!
Thi truer ham i Livet kun
Lidt Arbejd og lidt Slid,
Saa hører ſtrax man fra hans Mund:
„Jeg har min Sæl! ej Tid!“

Og hvad vel troer De, De og jeg
Forbløffet ſvarer viſt,
Naar Døden engang melder ſig
For os at følge hiſt?

Jeg idetmindſte ſige tør,
Jeg ſvarer: „Tak! men gid
De vilde gaae til næſte Dør,
For jeg har ingen Tid!“

Saaledes troer jeg da beviſt
Min Sætning i den Sag,
Og ſpørger Dem nu kun tilſidſt:
Fandt deri De Behag?
Hvad ſeer jeg? — Foredraget trindt
Ej ſynes værd en Hvid?
— Min Gud! jeg løbe maa geſvindt,
— Jeg har, Skam! ingen Tid!

Gamle Minder fra Kjampenborg.

1.

Den store Uge i 1847*)

eller

Etatsraaden, Professoren og Majoren.

(Fremsagt ved den første Matinée.)

Alt havde Skoven klædt sig i sit Grønne
Og stod i al sin underfulde Pragt;
I Skyggen legede Skjul de Alfer skjønne,
Iførte deres lette Sommerdragt;
— For hvem dog var den hele store Scene?
— For en Major, Etatsraad og Professor ene!

*) Det hændtes, at i den første Uge af ovennævnte Sæson kun Etatsraad Tauber, Major Kjæmodel og Professor Jens boede ude paa Anstalten, da om Mandagen en meget stærk Regn med Kulde indfandt sig og varede i 8-9 Dage. — Som bekjendt, blev den anden franske Revolution benævnet „Den store Uge".

Saa nydeligt i Gangen alt laae Sandet,
i Furer formet nok saa pent og smaat;
Saavidt som Øjet rakte, var ej Andet,
Der ikke gjorde hver en Ligtorn godt;
– Men hvo vel vandred paa de bløde Stene?
– Kun en Major, Professor og Etatsraad ene!

„Velkommen!“ bød saa venligt Inspektøren,
„Velkommen!“ læstes i vor Portners Blik;
„Velkommen!“ toned fra Entreprenøren
Paa Vej og Sti hver Gang man kom og gik;
— Men al den Godhed! — ak! hvo stjønned paa den?
— Kun en Major, Professʼren og Etatsraaden!

Ved Ovnen pusted Bagge, for at bage
Saa dejligt Brød — desværre! kun lidt smaat;
Cloettas Disk var fuld af alslags Kage
Og af det allerbedste Sukker-Godt!
Men for hvor Mange vel? — Undskylder Taaren!
For en Etatsraad, Professʼren og Majaaren!

103308

„Sæſonen jo begyndt?“ — Folk tænkte alt med Glæde
Lidt Næring dog at faae til fugtig Kur;
— Men der var ej det mindſte Sul at æde
Og ingen Mælk; — den Klat, der var, var ſur!
— Men blev vel Mangen derved ſnydt, forloren?
— Nej! kun Etatsraaden, Profes'ren og Majoren!

Forbavſet ved den Tomhed, førſt Naturen
Saae noget ſlau og lidt ſurmulen ud;
Men derpaa tænkte den: o til Vandkuren
Jeg ogſaa give maa mit Bidrag: Slud!
— Og Vand og Vinde overfuſed rent forſoren
Etatsraaden, Profes'ren og Majoren!

Da tyktes det Profes'ren, at i Løfer
Snart gik Anſtaltens og hans eget Skind;
Som kløgtig Helt han hurtig ſmurte Hafer
Og flygtede til Byen ſkyndſomſt ind!
Etatſeraaden putted' ſig i Sengen,
Majoren løb omkring og frøs paa Engen!

I Ugens Reſt ej Sol var til at ſkue,
Det hele Klampenborg ſtod der en Kjøn!
Dets Doktor ſad fortvivlet i ſin Stue,
Forvandlet var han brat til „Ørknens Søn"!
Etatsraaden beſtandig laae i Sengen,
Majoren — ak! — var frosſet faſt til Engen!

2.

En Koncertdag i 1848.*)

(Fremſagt ved en Matinée.)

Det var en tyk og grumſet Søndags-Morgen,
Og hvor man end ſaae hen, der var det graat;
En Anelſe ſaa tung laae over Klampenborgen
Om noget græsſeligt og uhørt Vaadt;

---

*) Paa Grund af ſtærkt Regnveir, der naturligvis var forbundet med ſlet Beſøg fra Hovedſtaden, var en Koncert af Økonomi bleven affagt efter Overenskomſt med Muſikdirektør Madſen. Da dette Skridt først ſkete om Eftermiddagen, efterat Orkeſtret var ankommet, fordi Direktionen vilde anſee Vejret, bleve Beboerne paa Anſtalten, der alt havde glædet ſig til denne eneſte Forlyſtelſe under Regnen, meget opbragte, og, for at faae en Ende paa de vedvarende Vredesyttringer, fremſagde jeg, ſom Medlem af Beſtyrelſen, Ovenſtaaende, — der ogſaa gjorde ſin Virkning.

Men det var klart, at man forstod at tænke,
Thi ganske rigtigt tog det paa at stænke!

Dog! Stænk man taale kan, naar bare ej for længe;
Men snart der stænktes grumme grulig grovt,
Og over Hav og Skov og Mark og Bænge
Der østes Spande fra det sorte Loft!
Selv Paraplyer fandt det lidt for broget,
Og tænk! Vandstøvler raabte: „Hvad for noget!“

Der Sukke lød i hvert et Cottage-Kammer,
Med Sorgens Blik man paa hinanden saae!
— Men det var ikke Klage blot og Jammer,
At selv paa Vand-Kur Vandanstalten laae,
Nej! opbragt og forbittret skraldede Tonen,
Som om den Pladsk kun kom fra Direktionen!

Ved Middagsmaaben først man lidt gelassen
Det sure Æble syntes bide i,
Thi paa den gode gamle Vogn kom Madsen
Med tyve andre „søde“ Musici;
„Nu vil Koncerten dobbelt godt os smage!
At den bli'er dyrt betalt, skal os ej rage!“

Og hurtig man fra Fisk og Steg sig skyndte,
Og loe af Aktionærerne saa smaat;
De kvindelige Smil saa net begyndte
At live op det meget Graat og Vaadt;
— Da hør! Det Budskab styrter ned fra Skyen:
„Der bliver ej Koncert! Den gaaer igjen til Byen!"

Ej let, ej muligt er det at beskrive
Den derved vakte vilde Rebellion!
„En evig Skændsel", heed det, „vil det blive
For den affkylige og ækle Direktion!"
„Den skal fortryde bitterlig og længe,
Den spared' disse usle Dalers-Penge!"

Et Rædselsskrig gik ud fra Kvist og Stue;
Med Regnen blandtes Bredens Hvirvelvind;
Besvimet Manden holdt i Favn sin Frue,
Mens Taarer væded Døttres blege Kind;
Man Tænder skar i Krampe, da forbavset
Man Madsen saae at kjøre bort i Snavset!

„Og hvilken Grund for den Skandal og Kvide
Vil Direktionen nu vel føre frem?“
— Den sige vil: „Højtelſkte! viſt De vide,
Hvor gjerne kun vi vil behage Dem;
— Men vi maa derved bruge lidt Fornuften,
— Thi ellers gaaer ved Gud! den hele Stads i Luften!“

Til dem, der tie, naar de ſkulle tale, og tale, naar de ſkulle tie.*)

Det hændes tidt, naar det er ret at tale,
Saa bli'er umælende man ſom et Dyr;
Man ſom med Magt maa Ordene fremhale,
Og ſtemples da ſom en kedſom'lig Fyr;
Ej Alle har ſaa juſt den Svine-Lykke
At kunne blæſe Verdens Dom et Stykke!

Hvad mig angaaer, det er ſaa ſjelden ikke,
At hiſt og her er tavs jeg ſom en Mus,
At tidt jeg, naar mig træffe Biſſes Blikke,
Bli'r rent diſtræt og gruelig konfus;
Jeg gloer paa Folk med alle fire Øjne,
— Og ud af Hjernen Sands og Ord er' fløjne!

*) I Anledning af Klage over, at flere Damer havde forſtyrret tidligere Koncerter ved at tale under de forſkjellige Nummere.

Hvad Dem angaaer, saa og Erfaring haves,
At han og hun bli'r ofte ganske stum;
Hun, naar for hende Øjekast tillaves,
Der bringe Hjertet til at slaae: Bum! Bum!
Han, naar han tæt ved den Tilbedte sidder,
Og ej tør yttre, hvad han gjerne gider!

Men og det skeer, at, naar man skulde tie,
Saa kan man ej, hvor gjerne man end vil;
Skjøndt vist man gjorde bedre i at bie,
Man just da troer, der maa lidt Sladder til!
Den, som, naar tales skulde, er lidt sølle,
Naar ties burde, plapprer som en Mølle!

Hvad mig angaaer, saa staaer vist Pokker i 'et,
At stundom ej jeg holde kan min Mund,
Men snakker, hvor bestemt jeg skulde tiet,
Og Talen snarere mig skader kun!
Jeg finder selv det siden dumt og ilde,
Og ærgrer mig gevaltig; — men for silde!

Hvad Dem angaaer, — De troer vel ej det paſſer, —
Men De undſkylde! Sandheden maa frem! —
Jeg godt kan mærke paa endel Grimacer,
At ej ſaa Faa af Huden har en Rem!
Thi vid! — om end derved De lidt ſurmule —
De ſnakker ogſaa tidt, naar ej De ſkulde!

Hvor naar iſær? — De ſpørger maaſke rigtigt! —
Men venter De derpaa et Svar? — jo Pyt! —
Nej! det er mig min Sandten! altfor vigtigt,
At hver, der ſpør, for Svaret bliver ſnydt!
Og De deri Exempel have ville,
Hvor klogt det ofte er at tie ſtille!

Jeg ſætter kun!

(Fremſagt af Frøken Andersen.)

Jeg tænker tidt, — hvis Skæbnen havde dannet
Mig i ſin ſtore Naade rigtig ſmuk,
— Hvor var det rart! — og kunde jeg vel andet
End tage imod Naaden uden Suk?
Jeg ſkulde min Perſon da ikke pine
Med alt hvad man fra Frankrig hitter paa;
De ſkulde ej mig ſee med Krinoline
Og andre Ubenværker bred at gaae!
Jeg ſkulde Hjerterne vel ſønderrive,
Men ved mig ſelv alene, — kan De troe!
— Jeg er ej ſmuk, — og kan vel ej det blive —
— Men Gud! — jeg ſætter det blot jo!

Hvis jeg var hovedrig, — jeg ſkulde ſtrax udrede
Hver Reſt i Holſtens Fællesſkabs-Budget,

Betale, uden længe mig at lade bede,
For Gammelholms Bolværk Ejerne hvert Brædt;
Jeg foretog en daglig Gadefejning;
En Boulevard da strax jeg trylled frem;
Theatret skulde ned, og paa min Regning
Thalia fik et stort, anstændigt Hjem!
Jeg vilde gi'e Diæter til hver Vægter,
Som Landets andre Vægt're opsagt har!
— Jeg er ej rig, — den Sandhed ej jeg nægter —
— Men Gud! — jeg sætter kun, jeg var!

Hvis jeg saa fornem var, at godt jeg kunde bære
Prindsessers „Kors" og „Sølvmors-Reise-Pels",
Og selv, om endelig det skulde være,
Nok kunde smile til en Prinds af Wales,
Dog kun saa stor en Plads jeg vilde tage
I Hjertet paa en stortydsk Potentat,
At ej hos ham der Rum blev mer tilbage
For Slesvigholstein og Lord Russells Prat;
Det skulde — tro mig! dejligt for ham klares,
At først for egen Dør man feje har!
— Jeg er ej fornem — nej! men Gudbevares!
— Jeg sætter ogsaa kun, jeg var!

Hvis jeg var lærd og kunde Bøger skrive
Som Frøken Schwartz med pebret Sauce og Salt,
Berømt da skulde snart i Byen blive
Ved mig min høj're Dannelses-Anstalt;
Jeg skulde vise snart de Journalister,
At ej paa Afvej just var mit Talent,
Og skulde være nok saa rask og bister
Som nutildags saa mangen grøn Student;
Jeg skulde Politik endog haandtere
Med Tanker, ingen Statsmand anet har!
— Jeg er ej lærd, studert og andet mere,
— Men — Gud! — jeg sætter kun, jeg var!

Hvis Bryst jeg havde som Madam Biondini
Og kunde slynge Triller ud derfra;
— Hvad heller Ben som Mamsel Bataglini
Til Luftspring, Pistolets og Entrechats,
Man skulde ej blot ikke paa mig vente.
At fylde eengang dog Kasinos Sal
Og skaffe Aktionærerne lidt Rente
Af deres Invalide-Kapital,
Jeg skulde og strax sætte Dem i Flammer
Og blive Alle o! saa sød og rar!

— Jeg er ej nogen af de to Madammer,
— Men — Gud! — jeg ſætter kun, jeg var!

Hvis Evnen godt og ſmukt at deklamere
Var givet mig i ſtor, udmærket Grad,
Hvor ofte ſkulde jeg Dem da traktere
Med noget rigtig lækker Sjæle-Mad!
Hvor ſkulde Andre her mig da misunde
Og ønſke ſig forgæves i mit Sted,
At Hjertet jeg til Bunden røre kunde
Og drage Tankens Ild fra Himlen ned!
Jeg ſkulde ikke ſvimle dog ved Dunſten
Af al den Virak, ſom man mig frembar!
— Jeg er nu ikke Virtuos i Kunſten,
— Men — Gud! jeg ſætter kun, jeg var!

Jeg ſætter ogſaa kun!

(Fremſagt af C. O. efter Froken Andersens Fremſigelſe af »Jeg ſætter kun«.)

Hvorledes man en Mængde Ting kan ſætte
Og holde paa hver Sætning ſtift og faſt,
Har De og jeg jo nylig hørt, og dette
Har gjort mig til en lignende Fantaſt!
Derhenne, hvor jeg havde ſat mig ſelv ſaa rolig,
Jeg ogſaa fik paa mangen Sætning fat;
Og hvorfor ſkulde ej jeg nu fortrolig
Dem ſige lidt af det, ſom jeg har ſat?
Mig er hver Sætning overmaade mulig,
Det kommer an paa, hvordan De den ta'er!
Troer De maaſke, jeg ej er dertil dulig,
— Saa lad os ſætte blot, jeg var!

Hvis jeg var Kjøbmand — ja! da vistnok smøre
Jeg skulde hver en Lire, der var min,
Men ikke dog saadan i Varer gjøre,
At min Gevinst blev andre Folks Ruin!
Jeg skulde ikke om i Landet rende
Og kjøbe op som Hvermands Konkurrent,
— De skulde saamæn! Alle strax faae Brænde
Og ævret Smør til lumpne tolv Procent!
Jeg skulde ej saa højt min Næse stikke,
Som mangen en Grosserer stukket har!
— Jeg er ej Kjøbmand — nej! det er jeg ikke, —
— Men — Gud! — jeg fætter kun, jeg var!

Hvis jeg var ung, med Krat om Hals og Hagen,
Og dristig, kjæk, — som Skægget altid gjør, —
Naa! hvor jeg skulde lægge da for Dagen,
Hvordan sin Ungdom ret man bruge bør!
Jeg skulde ældre Folk raskvæk fornærme
Og rive ned de mest Fortjente ret!
For alle Piger skulde jeg da sværme
Og sprutte rundt omkring, som en Raket!

Jeg vilde ej ſtaae her og Tiden ſpilde,
Men gjøre Cour dernede til et Par!
— Jeg er ej ung — ja! det er meget ilde! —
Men — Gud! — jeg ſætter kun, jeg var!

Hvis jeg var Journaliſt, — Oppoſitionen
I mig mod Meget muligt fandt en Tolk,
Men aldrig i mit Blad dog ſkulde Tonen
Nedſætte mig blandt ſkikkelige Folk!
Jeg ſkulde ikkun for det Rette fægte,
Men aldrig blive henſynsløs og grov!
Jeg ſkulde aldrig Sandheden fornægte
Og agitere til Kommers og Sjov!
Nej! jeg foragte vilde viſt hver Klique,
Der Løgnens Banner frækt udfoldet har,
— Jeg er ej Journaliſt, og bli'er det ikke —
— Men Gud! — jeg ſætter kun, jeg var!

Hvis jeg ſom Rigsdagsmand paa Folkets Vegne
Sad hiſt i Thinget om det ſtore Bord,
— Det ſkulde ej fra mig ietvæk regne,
For at forſyne rigt med Sjask vor Jord;

Jeg skulde ej, fordi jeg godt kan gale,
Mig mene der just paa min rette Plads;
Jeg skulde ej ved tom, vidtløftig Tale
Med Folket og dets Ære spille Bas!
Jeg skulde ikke troe, med Ret Diæter
Man for slig Tjeneste af Staten ta'er!
— Jeg er ej Rigsdagsmand — nej Gud! — jeg sætter
Jo ogsaa derfor kun, jeg var!

Hvis jeg var tyk, med stor og mægtig Mave!
Saa fik jeg dog lidt Vægt iblandt paa Jord!
Saa vilde jeg den Fordel stundom have
At Hver tilstod, den Plads, jeg tog, var stor!
Saa blev af Smaakryb aldrig jeg udæsket!
Respekt man havde for den tykke Knold!
Saa blev en Skandinav jeg ret i Flæsket,
Et Billed af en Helt fra Hedenold!
Saa stod jeg hvor man først engang mig satte
Saa fast som aldrig af! jeg staaet har!
— Jeg er ej tyk; — ja! det jeg godt kan fatte, —
— Men Gud! — jeg sætter kun, jeg var!

Hvis jeg var genial, — hvad skulde hænde!
Projekter da De fik i Hobetal!
Jeg skulde op og ned paa Alting vende
Og blive ret en Allerhelvedskarl!
De skulde finde mig i første Række,
Hver Gang Theatret trænger til lidt Bax!
Tilvands jeg skulde alt hvad „tydsk" er trække;
Og Rigsdagsmand — forstaaer sig! — blev jeg strax!
Jeg skulde let det til Minister drive
— Med alle Portefeuiller, om saa var!
— Jeg er ej genial — la'er smukt det blive! —
Men Gud! jeg sætter kun, jeg var!

Hvis jeg var Frøken — og saa net og vakker,
At Alle med Beundring paa mig saae,
De skulde snart erfare — jo! jeg takker! —
Hvordan en rigtig Frøken være maa!
Jeg skulde navnlig disse Mandfolk lære,
At de mod os er noget daarligt Tøj;
Jeg skulde dem saaledes maltrætere,
At Tante endog skulde sige: „Føj!"
Hos Frieren var det især mig vigtigt,
Han ej for mange Ben i Panden har,

— Jeg er ej Frøken — ak nej! ganſke rigtigt: —
Men — Gud! — jeg ſætter kun, jeg var!

Hvis jeg var hvadſomhelſt jeg ikke er, — fortælle
Jeg ikke kan om hvad ſaa for et Dyr;
Saameget kun ſom afgjort tør jeg melde,
Jeg ſikkert var en ganſke anden Fyr!
Jeg tænkte ej, hvad nu juſt er min Tanke,
De ſaae mig ej, hvor nu De mig maae ſee!
Iſtedetfor lidt Smil hos Dem at ſanke,
Jeg fik Dem at tudſkraale højt maaſke!
Det muligt ogſaa da mig lykkes kunde
At faae Dem til at tilſtaae, jeg var rar!
— Jeg er ej hvad jeg ej er — ingenlunde! —
Men — Gud! — jeg ſætter kun, jeg var!

Hvis jeg var Frøken Anderſen, — med Glæde
Jeg ſkulde fremſagt mere Løſt og Faſt,
Som vilde ganſke prægtigt hende klæde,
Men ſom fra mig blev baade kraft og hvaſt!
Jeg ſkulde alle Muligheder ſætte
Og ſpille ſaa med Fantaſien Boldt,

At De, om De Dem følte nok saa trætte,
Dog til imorgen tidlig ud det holdt!
Saa var jeg heller ej en tynd og gammel Herre,
Og uden Fare knap mit Smil da var!
— Jeg er ej Frøken Anderſen — desværre! —
Men — Gud! — jeg ſætter kun, jeg var!

(Ved Kongens Tilſtedeværelſe.)

Hvis jeg var Digter — og med Pen og Tunge
Fuldt kunde tolke Hjertets ſkjulte Kvad,
— Hvor ſkulde jeg da nu begejſtret ſjunge
Og bringe frem det Bedſte, jeg beſad!
Hvor ſkulde ſkjønt og værdigt jeg da ſige
Min Drot! hvad i mit Bryſt nu rører ſig,
Hvor kjær Du er Dit hele Folk og Rige,
Hvor trofaſt Dine Brødre elſke Dig!
Hvor dybt vi Alle føle og erindre,
Hvad Du i Kjærlighed udrettet har!
— Jeg er ej Digter — ak! nej! intet mindre! —
Men Gud! — jeg ſætter kun, jeg var!

Gentilitet før og nu.

Hvorefter ſkal man navnlig tragte?
— „At os med Føje Andre agte?“
— Ak det ſlaaer ej ſaa ganſke til!
— Nej! tro De mig! Jeg har Erfaring!
Og følg derfor min Aabenbaring:
Vær fremfor Alt iſær gentil!

„Og hvordan ſkal „gentil“ man være?“
— Ja! ſeer De! det er Knuden, Kjære!
At ret man Kundſkab har dertil!
Thi den, ſom før gentil man kaldte
I hvad han gjorde, tænkte, talte,
Er Pokker! ikke nu gentil!

Saaledes var blandt gamle Skikke
Den gode og: man ſtænked ikke
Med Snavs Fortjeneſter frækt til;
— Nu — ej det ring'ſte Henſyn ſkaane,
Det Bedſte lee ad og forhaane;
— See! nu er den Maneer gentil!

Før ſatte Intet man iſteden
Blandt Dyder for Beſkedenheden,
Og man den hædrede dertil;
— Nu ſkuppes den i Skamme-Krogen,
Og ſkulde den genere Nogen,
Saa gjør den ham langtfra gentil!

Et Haandſlag før gjaldt mer end Eder,
Og Tro og Løvs Forbindtligheder
Var langtfra noget Børneſpil;
— Nu — ingen Verdens Baand at lyde,
Og ſelv det Helligſte at bryde,
— Det ſkaffer Navnet af gentil!

Man vidſte før ſig at forbarme
Og hjelpe uden Bram den Arme
Med Følelſens den rene Ild;
— Men nu er Glæden kold ſom Iſen,
Naar ej det ſtrax ſtaaer i Aviſen,
Og Folk kan ſee, man er gentil!

Tilfreds i ſnever Kreds at blive,
Og Gud og Hvermand Sit at give,
Var Maalet før man ſtræbte til;
— Nu ſtort ſlaae paa ſom Matadorer
Og gjøre Nar af Kreditorer,
— Ja! nu er den Skik kun gentil!

Forſtandig, oplyſt, klog at være
Og Folk om Nyttigt at belære, —
Ak! det var i den gamle Stil!
— At ſnakke raſt til begge Ender
Om hvad man ej det Mindſte kjender,
— Nu gjør Enhver, der er gentil!

Med Kraft sin Videnskab at fremme,
I eget Fag at være hjemme,
Man Tid og Flid før offred til;
— Men nu troer Hver, han kan regere,
— Saa slipper han fra at studere,
Og bli'er dog gyselig gentil!

Før gjorde man sig mange Sorger,
Hvordan en ægte, dygtig Borger
Man skulde sig uddanne til!
— Nu plage Ingen slige Nykker,
Og, har man Tanker, den kun trykker
At blive ret tilgavns gentil!

Før var den unge Glut fornøjet,
Naar hende Een kun saae i Øjet
Med Kjærlighedens hele Smil!
— Men nutildags tænk! vil hun Alle
Forrykke Ho'det og gefalle,
— Thi ellers er hun ej gentil!

Naar man med Damer før sig blandte,
Man spilled altid den Galante,
Var nok saa artig, pen og mild;
— For Damer nu ej viger Pletten
Den Mandsling, som har Fortougsretten,
— Og han er netop da gentil!

Naar før man valgte sig en Kone,
Saa maatte Dyder hende krone,
Og Huslighed sig slaae dertil;
— Seer nu man Nogen sig at tage
En Dukke kun til Ægtemage,
— Hvad er han saa? — Ih Gud! gentil!

Jeg kunde godt end Flere tegne
Og selv Exempler her opregne,
Som ramme vilde Sandheds Pil;
— Men mere Skarpt jeg ej vil sige,
Og haaber da, De Alle skrige:
Ja! Otto er ved Gud! gentil!

Skæve og Bjælke.

Om Skæven, som i Øjet troner
Hos Andre, evigt taler man,
Mens altfor tidt der er Personer,
Som egne Bjælker see ej kan;
Tillad mig derfor at udhæve
Den Ting, som hidtil Faa forstod,
Hvad der med Grund tør kaldes Skæve,
Og hvad en Bjælke derimod!

Hvis der ved Venne-Bord i Tale,
Hvor Spøg og Munterhed gaaer rundt,
Sig stundom blander lidt Skandale,
— En Skæve er, som ej gjør ondt!
Men — frydes man ved Kaffe-Skænken
Kun, naar sin Næstes Færd og Ord
Man lægge kan paa Slagterbænken;
— Det er en Bjælke, som er stor!

Et Glas lidt mer end Tørſten kræver,
Ved Feſter, hvor det gaaer lidt flot,
Saa at maaſke ſaa ſmaat man væver,
— Naa! Det er vel en Skæve blot!
Men — tage Maanen an for Solen,
Sig gjøre offenlig til Nar,
Og daglig tumle under Stolen,
— See! Det en Bjælke er min Fa'er!

At knibe lidt mer paa Muſkaten
End ſom nødvendigt er maaſke,
Og ikke offre Alt til Staten,
— Deri vi kun en Skæve ſee!
Men — naar man holden Mand ſig kalder,
Og gnidſt dog ene lever tryg
Paa Øllebrød og Æggeſkaller,
Det er en Bjælke, ſom er tyk!

At ſpørge altfor ofte Spejlet,
Om nys man var ſaa ſød og net,
At ej man Indtryk har forfejlet,
— Det er en Skæve ſlet og ret!

Men — med sin Skjønhed kokettere
Fra Sol staaer op til Sol gaaer ned,
Og alle Fyre inflammere,
— Det er en Bjælke, som er bred!

At sætte Næsen højt i Skyen
Og overalt sig indbildsk kroe,
Som var den Første man i Byen,
— Det er en Skæve, vil jeg troe!
Men — egen Dont see med en Loupe,
Og Andres Daad og Hædersgang
Tilside som et Nul at skuppe,
— Det er en Bjælke, milelang!

Et lille Kys i Tugt og Ære
Paa Skjønheds bløde Rosenmund,
— Om end lidt dristigt det kan være,
Saa er det dog en Skæve kun!
Men — lesle stygt med Judas-Kysset,
Der gjemmer List og Svig bag Ord,
Hvorpaa man Sukker tykt har drysset,
— Det er en Bjælke, kæmpestor!

Hvis ved en L'hombre Makk'ren viser,
Hvordan der let kan gjøres Beet,
Og hver Gang dog De gjør Betiser,
— En Skæve er, man tidt har seet!
Men — har i Baghaand De Spadille
Med Kongen Fjerde saa galant,
— Ta'er Basta og ej gjør Kodille,
— Det er en Bjælke, — ikke sandt?

Just ej at have Ben i Panden,
Og, hvor det kunde gjøre godt,
At lade skorte paa Forstanden,
— Nu! det er vel en Skæve blot!
Men — desuagtet ville gjerne
Regere rask som Rigsdagsmand
Med denne grnlig tomme Hjerne,
— Det dygtig Bjælke kaldes kan!

I Brødres Kreds sig saa at glemme
Ved munter og gemytlig Snak,
At over Tolv man først er hjemme,
— En Skæve er, — ej sjelden ak! —

Men — naar man hele Nætter sværmer
Til Morgensolen skinner klar,
— See! det sig overmaade nærmer
En pommersk Bjælke aabenbar!

Ved hyppig stor Diner bestandig
At spise, drikke alleslags
Og tro, man derved just er mandig,
— En Skæve er, lidt dagligdags;
Men — hvad vel kalder De til Aften
Ved Æblekage, Flæsk og Is
At føje Øl til Druesaften?
— En Bjælke? — ja! naturligvis!

At man en Andens Ægte-Frue,
Som venlig er og smuk dertil,
Vil gjerne ind i Øjet skue,
— En Skæve kun jeg kalde vil;
Men — aaben Cour til Fruen gjøre
Og uforskammet uden Sky
Den stakkels Mand om Munden smøre,
— Det er en topmaalt Bjælke — fy!

At man en Broder, som maa vide,
At han sig helt forandre bør,
Ej gjerne just seer ved sin Side,
— En Skæve vist kun hedde tør;
Men — Staven over ham at bryde,
Sig selv at troe foruden Plet,
Og Trøst ham ej i Sorg at yde,
— Det Navn af Bjælke har med Ret!

I Trængsel og ved festligt Møde,
For selv at skaffe sig lidt Plads,
Sin Nabo ud et Ribben støde,
— En Skæves Navn er her tilpas!
Thi — hvad er Sligt vel imod dette:
Hos En, der rolig gaaer sin Vej,
En Støvlehæl paa — Fodtorn sætte!
— Er det — jeg spør! — en Bjælke ej?

Forskjellen mellem hvad er Skæve,
Hvad Bjælke, fatter De nu vel!
Fremdeles lad kun Skæven leve,
— Den glæde stundom kan vor Sjæl!

Men derimod jeg vil henſtille
Til Deciſion af Sagen kjæk,
Om Bjælkerne det var ſaa ilde
Vi ſnareſt muligt ſkaffed' væk?!

Jo pyt!

Hvis man vil lede rundt paa Jord
Blandt Smaat som iblandt Stort,
Man finder knap en Ting, jeg troer,
Hvorom ej Vers er gjort;
Hvad synes De, om da engang
Vi valgte noget Nyt,
Og derfor for Exempel sang
Om — veed De det? — Jo pyt!

Naar De i fjern og nærmest Kreds
Har altid virket saa,
At med Dem selv ret veltilfreds
De føler Hjertet slaae,
— Siig! mener De, det strækker til
Det Resultat saa sødt,
At redebon hver Anden vil
Paaskjønne Dem? — Jo pyt!

Man agted før graat Haar og Skæg
Og dets Erfarings Skat,
Og Hønen ikke af et Æg
Blev frækt iretteſat; —
— Troer De, at med det ſamme Hu
Nu Haar og Skæg bli'er mødt?
At Ungdom ærer Aldren nu
Beſteden ſmukt? — Jo pyt!

Hvem mener De, at Tidens Folk
Helſt ſkænker Øret til?
Mon Sindighedens viſe Tolk,
Hvad heller Gabſlab vild?
Fornuften i den Enes Mund
Tiltaler klart og lydt;
„Og den naturligvis jo kun
Man følge maa!“ — Jo pyt!

En Ven indbyder Dem til The
Og Smørrebrød vel kuns,
Men op han dækker en Souper
Med Gaaſeſteg og Puns!

Hvis Varerne De ſtikker paa,
Bli'er ſlemt for Søvn De ſnydt,
— Saa la'er De vel fornuftig ſtaae
Den Gaas og Punſch! — Jo pyt!

Man raabte højt i mange Aar
Paa en Konſtitution;
Naar den, man gjentog, kun vi faaer,
Tier hver Oppoſition!
— Nu vel! De fik den i en Fart
Og ret ſom i en Fyt!
Siig! Er nu Alting da ſaa rart
Og lykkeligt? — Jo pyt!

En Valgloв har De, — det er ſandt! —
Som nok man elſke kan;
Ifølge den hver Ignorant
Kan blive Rigsdagsmand!
Men mon en Saadan derfor gaaer
Til Slottet lidt forknyt?
Og troer De, han beſkeden ſtaaer
I Thingets Sal? — Jo pyt!

De Frihed har! — Ja det veed Gud! —
Vi daglig jo den see!
De frit kan skjelde hver En ud,
Der tænker ei som De!
— Men saa staaer ham det og vel frit,
Naar De har Dem udgydt,
At skænke Dem til Gjengjeld lidt
Af samme Væld? — Jo pyt!

De ofte vist har ærgret Dem
I allerfuldest Maal,
Naar mangen En saa fræk kom frem
Med Usandhed og Skraal,
— Men troer De Slægten da for klog,
Naar En har skraalt og skrydt,
At give ham et Fakkeltog
Og Jubelsang? — Jo pyt!

Nysgjerrig vist De ofte spør,
Om Ingen noget veed,
Hvad man i Frimur-Logen gjør
Og nytter Tiden med;

Naar der da gives Spil og Sang
Af Hanſen eller Schjytt,
— „De maa derhen, for ſaa engang
De Noget ſeer!“ — Jo pyt!

Et Kys i Theori og Praxis.

Saa vist De kjender Sproget,
Jeg ogsaa er saa fri
At troe, De veed, der Noget
Benævnes „Kys“ deri;
Ja! jeg det anseer faktisk,
At selv De nu og da
Et Kys har prøvet praktisk,
Ihvor det saa kom fra!

Men Eet er Praxis, Kjære!
Et Andet Theori,
Og den det nok kan være,
De er lidt fremmed i!
Et Kys at offerere,
— Nu! man har tidt hørt sligt! —
Men det at explicere,
— Er lidt mer vanskeligt!

Saa vær mig da forbunden,
Og hør det i en Hast!
— Et Kys er, hver Gang Munden
Paa Ditto trykkes fast;
— Naturligvis der hører
Da to Personer til!
— Sin Mund den Ene fører,
Den Anden sin gi'er til!

Hvorlænge det skal vare,
Ej afgjort siges tør;
— Om med, om uden Fare,
Det mest bestemme bør!
Tør Andre Vidne bære,
Et langt Kys tidt er rart,
— Men skal i Smug det være,
— Saa kysser i en Fart!

Dog er vist højst forskjelligt
Hvert Forhold, — det er sandt!
Eet Kys er meget helligt,
Et andet lidt profant!

Et Kys er ofte noget,
Der neppe tænkes ved,
— Et andet modsat Sproget
For — hvad nok selv De veed!

Naar Moderen, som dysser
Sit Barn i Søvne ind,
Til Slutningen det kysser
Paa Munden som paa Kind,
Saa maa Enhver vel sige,
Med Lyst han seer derpaa,
— Men det er ej saa lige
Et Kys dog comme il faut!

Naar Venner, som udstødes
I Verden, skilles ad,
Og derpaa atter mødes,
— De favnes, kysses glad!
I hvert et Hjerte ligge
Visst Fryd og Varme da,
— Men er med alt det ikke
Det Kys, man helst vil ha'e!

I ſtore Selſkabs-Stuer
Ved prægtig Lampe-Skin
De Frøk'ner ſeer og Fruer
Saa pene trine ind!
Hinanden de modtage
Med Kys ſom ſkyldig Gjæld!
— At ſlige Kys kan ſmage,
Det troer viſt ingen Sjæl!

Naar Læber ſig berøre,
Det kommer derpaa an,
Hvem Læberne tilhøre,
En Kvinde eller Mand,
Og jeg det anſeer pligtigt
Her at bemærke kun:
Et Kys er da først rigtigt,
Naar der er Han og Hun!

Da vil paa Læben møde
To varme Hjerters Ild!
Da vil paa Kinden gløde
Hver Tanke, henrykt mild!

Da Salighed man drikke
Vil af et Guddoms-Bæld;
Da vil i Kysset ligge
En Verden og en Sjæl!

Maaske De nu mig spørge:
Hvad Grunden er dertil?
Og mener, jeg besørge
Dem en Forklaring vil?
— Ja! vistnok højt jeg hædre
Maa hver Filosofi;
— Men her er Praxis bedre
End alskens Theori!

Jeg takker.

(Takken til de ved Underholdningerne assisterende Damer).

Endskjøndt vist meget til vor Gru
Maa ondt i Øret gjøre,
Der findes dog vel Idt endnu,
Man gjerne gider høre!
Og veed De, hvad der lides godt,
Saavel i smaa Barakker
Som paa det store Kongeslot?
— Det er, naar smukt man takker!

Men ak! desværre! tidt man seer
Paa Jord just det Modsatte!
Om selv det Allerbedste skeer,
Paa Takken la'er man batte!
Naar ønskes, om Erkjendtlighed
Saa vidt og bredt man snakker,
— Men, staaer først Ønskets Maal man ved,
Saa Ingen er, der takker!

Hvor Mangen gives der vel ei,
Hvem Skæbnen er bevaagen,
Og som paa hver sin Livets Vei
Var lykkelig som nogen?
Men troer De, han alligevel,
Naar det mod Enden lakker,
Mod Oven vender helt sin Sjæl
Og fromt for Lykken takker?

Naar Patrioten Statens Baad
Trygt mellem Klipper fører,
Ja! hver hans Tanke, hvert hans Raad
Kun Visdommen tilhører,
— Troer da De et erkjendtligt Folk
Vil staae ham bi som Makker?
Er Nogen der hans Klogskabs Tolk, —
En Eneste, som takker?

Naar Skræderen en Modens Fyr
Har klædt og pyntet længe,
Og, skjøndt den Pynten var ham dyr,
Sin Konto har lad't hænge,

Troer De, at, naar det Offerlam
For Buxer, Kjoler, Frakker
Tilſidſt ſin Regning ſender ham,
Til Løn da faaer: „Jeg takker!“?

Det var mig overmaade let
Langt mere at berøre,
Om hvordan tidt man lønnes ſlet
For Godt, man troer at gjøre;
Men Verden er en Kritikus,
Som Andre helſt tilrakker;
Og for dens Grovheds Omnibus
Jeg ydmygſt mig betakker!

Dog! juſt fordi man neppe kan
Den Gjenſtand rent udtømme,
Juſt derfor Alle ſom en Mand
Maa her mig højt berømme!
En Phoenix her i mig De har,
Som ej med Tak er Schakker!
Er jeg da ikke ſød og rar
Og yndig? — Jo jeg takker!

Thi tænk engang! Den hele Grund
Til at jeg her maa snakke,
Er just, fordi med Bryst og Mund
Jeg kommer for at takke!
— Jeg gi'er med Glæde mig til Pris,
Hvis jeg staaer her og hakker;
Jeg veed jo godt naturligvis,
Mig Ingen derfor takker!

Men præsenteres Sympathi
Mig ej paa store Bakker,
Saa staaer mig Lykken dog nok bi
I een Ting, naar jeg takker!
Thi her i Kredsen Mangen er
Jeg veed saa net og vakker,
At vist den Tale bli'er dem kjær,
Hvori tilsidst jeg takker.

For — seer De! — tidt ved Sang og Spil
Blev mildt vi assisterte
Af Damer, som De sande vil
Det ofte lidt generte,

Og derfor med den Kommission
Jeg Dem som mig bepakker,
At herved vi som een Person
Smukt disse Damer takker!

Men muligt er De saa gentil,
— Sligt kan jo arrivere! —
At ogsaa Tak De sige vil
Til dem, der deklamere?
Ja! — det er jo saa rimeligt;
Men her dog lidt jeg sakker;
— Thi for Exempel! nu mit Digt!
— De takker? — Aa! Jeg takker!

Baas!

Jeg i det Hele troer, det tør
Nok siges til min Ære,
At flere af de Vers, jeg gjør,
Passable kunne være;
Men denne Gang min Digter-Praas
Lys brænder paa min Tunge,
Thi Verdens store Mængde Baas
Jeg agter at besjunge!

Og derved er jeg og saa fri
Om Dem saa godt at tænke,
At De mig Deres Sympathi
I Eet og Alt vil skænke;
Thi er der nogen Ting, hvorom
To Meninger ej gives,
Det netop Baas da bliver, som
Bestandig dejligt trives!

Men skulde mulig Nogen her
Tvivl derom endnu nære,
Og mene, at det Klogt dog er,
Man fortrinsvis bør ære,
Jeg klarlig da ham vise vil,
Hvor Vaasen er nødvendig,
Og, dersom ikke Vaas var til,
Var Verden rent elendig!

Betragt engang en Selskabs-Sal,
Hvor Folk sig sammenpakke,
Hvor man partout sig more skal,
Og idetmindste snakke!
— Hvis ikke der man vaased om
De Stykker, just de spille,
Om Vejret, — Pavens Skæg i Rom,
Taug vist de Alle stille!

I tvende lange Timer staaer
Han i den sorte Kjole!
I hellig Sved han om sig slaaer
Til Skræk for Bænk og Stole!

— Han neppe to Minuter ſtod,
Og ſnart ſin Tale endte,
Hvis ikke Baas han ſtrømme lod,
Og ret tilbunds den kjendte!

Naar De for Retten kaldes ind
Af Fru Juſtitias Tjener,
Og man ret tygger Dem i Sind,
Hvad hvert et Lovſted mener;
— Hvorledes lød fra Kamrets Bord
Vel Domme, Indlæg, Stævning,
Hvis ikke i hvert andet Ord
Der var lidt Baas til Jevning?

Der ſeer den ſtore Doktor hiſt
De om i Praxis kjøre!
Og De den ſikkre Tro har viſt,
Han kan Mirakler gjøre!
— Javiſt ſlaaer han for Døden Laas
Og ſtiller hver en Pine,
— Men med et Recipe af Baas
— Og ſaa en vigtig Mine!

Professoren jo stikker i
Saa dybe Tanker bare,
Og han med sin Filosofi
Os Alting vil forklare!
Hans Kundskab strækker baade hen
Til Mennesker og Heste!
— Siig! Vaaser ikke han min Ven!
Vel ofte paa det Bedste!

Beundrende De sikkert staaer
— Ja selv maaske De græder,
Naar Vers paa høje Stylter gaaer
Stolt fra Theatrets Bræder;
— Hvor blev vel Klap og Bravoraab
Fra Loger og Parterre,
Om ej af Klingklang-Vaas en Hob
Der højt udstreges, Kjære!?

Hver Kræmmer vist for Bankerot
Kom meget tidt i Fare,
Hvis ej han kunde vaase godt
For de forgjemte Vare!

Og naar en Stormand med et Ord
Let bukker for Klienten,
— Er ikke flaueſt Baas paa Jord
Da hele Komplimenten?

Gaa op engang paa Chriſtiansborg
Og ind i Rigsdagsſalen,
Hvor Hver, der lider Næringsſorg,
Dog faaer lidt Flæſk ved Talen!
— Der har de — veed jeg — nok af Snak
I Mol og i Rabalder!
Der lyder — jo! jeg ſiger Tak! —
Først rigtigt Baas og Skvalder!

Hvad er Mormoners ſmukke Sekt?
Hvad Moder fra det Franſke?
Hvad er hvert dagligt nyt Projekt,
Og alt det Pære-Danſke?
Hvad er det Skrig om „Nordens Magt",
Og om en ny Meſſias?
Hvad Hoffs famøſe Malt-Extrakt?
— Ak! — Baas! — Galimathias!

Og naar nu jeg i Tanken tryg
Fra denne Plads nedſtiger,
Hvad mon De da vel bag min Ryg
Saa ſmaat hinanden ſiger?
— Naturligvis! De yttrer viſt
Enſtemmig alleſammen:
„Det var jo Baas fra Førſt til Sidſt!“
— Nu ja! — jeg ſiger: Amen!

De gamle Ange og de unge Gamle.

(Ouvertüren til Finalet.)

Jeg er lidt gammel, som De Alle see,
— Det kan desværre! ikke nægtes mere —
Og De kan spørge mig med Ret maaske,
Hvi dog jeg bliver ved at deklamere;
Der er jo mange Yngre her iblandt,
Som kunde meget godt min Plads indtage,
Og derfra sig bestræbe smukt gallant,
Som jeg, de kjære Søstre at behage!

Ja! uden Tvivl! men seer De: Sagen er,
Der gives to, jeg tænker, gode Grunde,
Hvorfor fra Søstrene i Kredsen her
Jeg indtil nu mig ikke skille kunde!
Og, sandt at sige, veed jeg ikke, om
De tvende Grunde nogen Tid ophøre,
Før naar min Plads paa Jorden bliver tom
Og andetsteds jeg andet faaer at gjøre!

Den hele Verden for det Første veed,
At nutildags de, som man unge kalder,
Har saa stor Klogt og rig Erfarenhed,
Som før kun fandtes hos den gamle Alder;
Og Visdom er jo tidt en Anstødssten
Mod lette Varer i hver Konversering;
Og helst frabeder derfor Mangen En
Iblandt de Unge sig for Deklamering!

Og for det Andet højt jeg sige tør,
At yngre end de Yngste Gamle vides,
Der Cour med saa stor Fynd til Damer gjør,
At med de „Unge" de deri tør strides!
Og netop slig en Ung, der gjennem Ild tør gaae,
For af det smukke Kjøn et Smil at vinde,
Ej sandt? — Det maa De Alle vist tilstaae,
Vil De i mig til alle Tider finde!

Der har De nu udviklet rent og klart,
Hvorfor De seer mig, mine Grunde tvende!
Hvis ikke gyldige, saa, tro mig! snart
Vil af sig selv den Leg nok faae en Ende!

Men det er da i hvert Fald mig en Trøst,
Som Ingen, veed jeg, her skal mig fravriste,
At jeg har viet Dem min svage Røst
Og mine ringe Evner til det Sidste!

Stort!

(Ved den første Aftenunderholdning i det nye Ordenshus.)

Det er saa nemt at sige til en Anden:
„Aa! gaa nu frem og tal blot et Par Ord!"
Og jeg desværre! er jo altid Manden,
Som ved hver Lejlighed maa holde for!
— Naa! saa lad gaae! De kjender mig jo Alle
Som Talende, selv uden jeg blev spurgt,
Og har saa tidt jo ladet Dem gefalle,
At jeg just ikke bød Dem noget Stort!

Jeg nægter ikke dog, om end mit Rygte
Saa temmelig har holdt sig til ifjor,
Har Grund iaar jeg slemt for det at frygte,
Da Fordringen hos Dem nu vist er stor!
Thi sikkert med højtspændte — store — Tanker
Har Vandringen herhid idag De gjort;
Og om mit Hjerte nok saa frygtsomt banker,
Dem rager det, jeg tænker, ikke stort!

Saa huſk da blot, at der paa hvert et Teppe
Et Mønſter er ej kun, — men og en Bort!
De Andre Mønſtret er, — men jeg er neppe
Meer end dets Bort, — og det er ikke ſtort!
Forlang af Mønſtrene da alt det Store,
— De har hos Dem dog ſjelden Fjaſko gjort; —
Af mig — det veed De nok — De aldrig turde
Af flere Grunde vente noget Stort!

„Her er ſaa ſmaat!“ — ſaa raabtes der derhenne,
Hvor før vi ſaaes blandt Andet og til Sang,
Og da den Klage aldrig fik en Ende,
Vi fra det Smaa da flyttede engang!
Men ſaa er det jo ogſaa let at fatte,
En ſtor Forandring maatte blive gjort!
Alt ſkulde blive netop det Modſatte,
Det fordums Smaa ret være noget Stort!

Og ſee Dem om nu, mine kjære Damer!
Kaſt Deres Øjne op, og kaſt dem ned!
Siig! Mener De, vi trænge til Reklamer,
Til Bøn om venlig Overbærenhed?

Hvad ſiger De om Bygningen, om Pladſen,
Om Gitteret, om Trapperne, om Port,
Om Salen her, om Lamperne, om Gasſen?
Tør driſtig nægte De, at det er Stort?!

Og tænk den ſtore, lange Vej vi gjøre,
For til den rette Tid at naae herud!
Det ſtore Mande-Mod og Sind, der høre
Til kjæk at gaae hertil i Storm og Slud!
Tænk med hvad ſtore Støvler vi maa vade,
For ej at faae os altfor ſtort tilſmurt,
Naar Snee bli'er Tøvejr ſtort i Adelgade!
— Og dom ſaa, om det ej kan kaldes Stort!

Og nu tilſidſt det Størſte af det Store!
Det Vidne om en Villie ſtor og ſtærk,
At uden videre vi virk'lig turde
Ta'e fat paa dette ſtore Storheds-Værk!
Hvor ſtore Regninger er ej opſkrevne!
Hvor ſtort et Greb i Lommen er ej gjort!
Hvor ſtore nu er Skatterne ej blevne!
Ja alt det — tro mig! — er ſelv meer end Stort!

Saa nyd da al den Storhed Smaa og Store!
Og glæder dermed Deres ſtore Smag!
Lad Stort os i den ſtore Kreds os more,
Og gjøre en Begyndelſe idag!
Først ſynge, ſpille vi; derpaa vi ſpiſe!
Og naar det ſtore Bord i Stort har gjort,
Saa lad os ſmukt Frimurerlogen priſe,
Og melde rundt, — hvor Alt dog her er Stort!

Smaat!

Jeg ſige tør, De ofte har Dem undret
Ved noget „Stort“, De hørte eller ſaae,
Og De har viſtnok ogſaa tidt beundret
Adſkilligt Sligt i Livet, De traf paa;
— Af! havde De kun kjendt det Alt til Bunden,
Ret prøvet det ſaakaldte „Store“ blot,
— De havde — tro mig! — ved det Meſte funden,
At i ſig ſelv var dog det noget Smaat!

Tag Koryfæen, der i „Storhed“ rager
Højt over Mængden ved dens Roes og Gunſt,
Hos hvem, ſelv ved det Mindſte, Folk opdager
Strax ſjelden Evne eller ſjelden Kunſt,
Og underſøg ham ret i alle Folder,
Hvorved fra Først hans „Storhed“ er fremtraadt!
— Partiet er det, ſom ham oppe holder,
Hvad „ſtort“ det kalder, tidt er meget ſmaat!

De tænker viſt, det kunde være dejligt,
I Byrd og Rang at kaldes „ſtore Mænd“,
At undertiden det var ret belejligt,
Om en Miniſter nævned Dem „ſin Ven!“
— Nu! ſøg da Hoffets prægtige Gemakker,
Og aabn for alt dets „Storhed“ Øjet blot!
— Min Gud! hvad er en „Stormand“ for en Makker!
Hvor er det hele „ſtore“ Væſen ſmaat!

Naar En af Dagens Helte Spalter ſkriver,
Hvad heller ſkraaler fra en Valgtribün,
— Han uden Tvivl Dem ganſke med ſig river
Og ſtaaer ſom Pokkers Karl for Deres Syn!
— Men — læg ret Mærke først til hvad han ſiger,
Og anvend dog Kritikens Alen blot!
— Ak! altfor ſnart da Storheds-Skinnet viger!
Hans ſtore Ord bli'er noget grumme Smaat!

Hvor ofte mon de ikke Preſſen hørte
Med Hædrens Røſt at hæve højt mod Sky
„De ſtore Mænd“, der eengang Roret førte,
Og mod hvis „Statsklogt“ Ingen turde knyе!

— Ja! ganſke ſikkert! „ſtor“ var deres Evne
Med egen Klogſkab at ſlaae om ſig ſlot,
Men gid det Reſultat, de vidſte levne,
Kun ej var blevet værre ſelv end ſmaat!

Jeg veed ej, om med Deres Gunſt De hædre
De ſvenſk-danſk-norſke Fyre, ſom for Nord
Paa eengang ville Sprog og Skrift forbedre
Med meningsløſe, naar blot ſvenſke Ord!
De troer maaſke, de noget Stort udrette,
Ret noget Genialt og rigtig Godt;
— Det Hele op i Sømmene de ſprætte!
Hvor er det Pjalter da! hvor er det ſmaat!

Skal ikke det om „Storhed“ Vidne bære,
At være ret en ægte Skandinav,
Og anſees ikke ſtolt og „ſtor“ den Ære
I Sverrigs Gab at rede Danmarks Grav?
En ſaadan Tanke har jo „ſtore“ Sjæle,
Og lille er jo den, der tvivler blot!
— Men hvordan vil Fornuft og Sandhed mæle?
— Stort ſpilles der! — Finalet Gud! hvor ſmaat!

Vor Hærlov kjender De! Ifølge den vi haste
Jo med at faae en rigtig stor Armee;
Vi Millioner raft paa den bortkaste,
Men med Triumf paa hele Verden see!
— Aa! lad os kun i aaben Mark den stille
Og „Skytterne" sig dertil slutte blot!
— Ak! snart vi da — jeg frygter — sande ville,
Hvor Alt i hele Storheden er smaat!

Vel muligt, De for en Forfatning sværmer,
Hvor selv saa let Regent De blive kan!
Med hellig Ærefrygt maaske De nærmer
Dem altid hver en nybagt Rigsdagsmand!
— Ja rigtig! — Danmark var ej stort forinden,
Men lykkeligt dog var det her og godt;
— Hvad bragte os da vel saa slemt i Vinden?
Hvad gjorde Riget vel tilsidst saa smaat?

Moralen, som mit Digt skal i Dem bore,
Vil lyde klar og tydelig som saa:
Tro lidt kun hvad der meldes om det „Store"
Og skat lidt meer hvad Navn har af det Smaa!

Og vil De Dem engang gemytligt more,
Og ønske Tiden anvendt rigtig godt,
— Søg ej det ſtore Selſkab hos de Store,
Men gaa, hvor der er hyggeligt og ſmaat!

Der er en Hage derved!

En kommer til Verden i prægtigt Pallads,
En Anden, hvor knap der til Buggen er Plads;
En svømmer i Penge, en Anden har Nix;
Et Barn faaer Bonbon og et andet faaer Vix;
En Hund staaer i Lænke i Slud og i Vind,
En anden paa Frøkeners Skjød sover ind,
— Ja! saa underligt gaaer det! — men der findes maaske
Som oftest en Hage ved Alt, skal De see!

To Nygifte boe i et Hus som et Slot,
Og Byen beundrer, hvor Alting er flot!
Med Brysseler-Tepper hvert Gulv er belagt,
Og Møblerne aande kun Fashion og Pragt!
Langt Meer end at putte i Munden de har
Paa dem selv og paa Andre, — den Ting er da klar!
— Og saaledes vil det bestandig da gaae? — ja! maaske!
— Men der er vist en Hage derved, skal De see!

Sin Skole har Ryggen den grønne Dreng vendt
Og træder i Verden med Navn af Student!
Saa stolt han fra nu af paa Alle seer ned,
Thi hvad der paa Kloden kan vides han veed!
Er noget ugjørligt, — han gjøre det kan!
Hvad Ingen tør vove, — han derfor er Mand!
— Saa bli'er han da ret noget Stort? — ja! maaſke!
— Men der er viſt en Hage derved, ſkal De ſee!

Hver Dag man Projekter i Bladene faaer,
Og ſelv med de galeſte glatvæk det gaaer!
Men nyt maa det være! — alt Gammelt er Pjat!
— Behøves der Mønt? — naa! ſaa udſkrives Skat!
Til hvad der af denne var før ordinært
At føje lidt Extra, Kommunen har lært!
— Og Alting er nyttigt og rart? — aa ja! maaſke!
— Men der er viſt en Hage derved, ſkal De ſee!

Fra Hamborg De Breve viſt hyppigen faaer!
„Gottes Segen bey Cohn!“ i dem alle der ſtaaer!
De læſer i alle en hel Mængde Tal,
Der dejligt til Amber nok føje ſig ſkal!

Dertil har vor Sjæl jo en gyselig Trang,
Og føjes den maa dog for Pokker! engang!
— „Gottes Segen bey Cohn" faaer De nok? — ja maaske!
— Men der er vist en Hage derved, skal De see!

Har ikke i Livet De mangen Gang mødt
En, som i sit Væsen Dem ækelt har stødt?
Han sætter bestandig sin Næse i Sky,
Er fornem og hoven, saa vigtig og kry;
De ej i Disputer let faaer med ham Bugt;
Al Klogskab han har jo naturligvis slugt!
— Saa er han da virkelig saa viis? — aa ja! maaske!
— Men der er vist en Hage derved skal De see!

Hvad lære maa Pigebørn dog ej nutildags!
Du gode Gud! Alting, — og af forskjelligste Slags!
— At sye og at strikke? — ak! rent Børnespil!
Nej! højere Dannelse! — det skal der til! —
Kemi og Fysik, Filosofi, Tydsk, Engelsk og Fransk,
Oldnordisk, og dertil det pæreste svenskeste Dansk!
— Saa blive de prægtige Koner? — aa ja! maaske!
— Men der er vist en Hage derved skal De see!

Sin Lovbog tilbunds har Prokuratoren lært,
At tyde den rigtig, ej falder ham svært!
Han veed fremfor Andre alt hvad der er Ret,
Og Uret forsvarer han ligesaa let!
Det Sorteste kan han forvandle til Hvidt,
Og maler strax Hvidt med det forteste Kridt!
— Og De vinder ene derved? — aa ja maaske!
— Men der er vist en Hage derved, skal De see!

Hvad er dog de Doktre os Alle en Skat!
Herr Peter er Allopath, Poul Homøpath!
En læger ved Brændevin Alting og Salt,
En Anden fordriver hver Sygdom ved Malt;
Snart svensk Gymnastik er mod Alting à jour,
Snart romerske Bade den virksomste Kur!
— Og Patienterne læges derved? — aa ja maaske!
— Men der er vist en Hage derved, skal De see!

Hør bare i Kirken fra Præsten Moral,
Hvor Dyd er rosværdig og Synden fatal!
Hør stadigt, hvordan man skal bære sig ad,
For at leve med Hæder, højtagtet og glad,

Hvor ydmyg man taale bør Sorger og Nød,
Forædle ſit Indre og ſpæge ſit Kjød!
— Og Præſten ſelv giver Exemplet? — aa ja maaſke!
— Men der er viſt en Hage derved, ſkal De ſee!

Tilfreds kan vort Øje her ſkue omkring!
Hvor lyſt er det Hele! Hvor ſmuk hver en Ting!
Paa Trapper og Gange, i Stue og Sal
Kritiken en Gjenſtand ej let finde ſkal!
— Mon dertil tør ſiges med Føje og ſandt:
Her kjender man ſlet ikke Flitter og Tant,
Men Alt er her ægte kun? — aa ja maaſke!
— Men der er viſt en Hage derved, ſkal De ſee!

Aa nej! Ti ſtille!

Det Raad, idag jeg giver Dem,
Kanſke Dem ſlet kun ſynes,
Og ſtrider viſtnok ligefrem
Mod hvad nu meſt juſt yndes;
Mens Alle, baade Store, Smaa
Man Talelyſt ſeer krille,
— Af mig de den Formaning faaer,
Langt før at tie ſtille!

Jeg paaſtaaer ikke, at ſaa klog
Jeg blev ved Aabenbaring;
Jeg har det fra en gammel Bog; —
Jeg fik det ved Erfaring!
Bevis den Tjeneſte mig blot
Med Deres Dom at bie,
Saa ſkal jeg viſe Dem ſaa ſmaat,
Hvor tidt De helſt bør tie!

Jeg ſætter, at Dem lidet kun
Blev ind i Hjernen puttet,
At neppe ſiges kan med Grund,
At juſt De opfandt Krudtet;
— Troer De ved Talen mindre dum
Dem Folk da anſee ville,
End hvis De holdt Dem ganſke ſtum?
— Nej! ti De heller ſtille!

Har hørt De om en Anden gaae
Et ſtygt og grundløſt Rygte,
Som til hans Øre ellers naae
Vel neppe er at frygte,
Svar: mon De er paa rette Vej,
Ved da ſom Ven at ville
Ham ſige det? — For Guds Skyld! nej!
Ti meget heller ſtille!

Hvis Kummer tynger Vennen ned
Ved Tabet af hans Kjære,
Hvad heller anden Sorg De veed
Paa Sjælen ham at tære,

Kvæl ej med Ord den ſtakkels Ven,
Der dog ej tröſte ville!
—Ræk kun en varm Haand ham hen!
— Og ti forreſten ſtille!

Hvis engang ſaa det hændes vil,
De trættes med Perſoner,
Som hidſige gaae over til
Lidt fæle, grove Toner,
Troer da De, De med lige Snert
Af Ord dem kan formilde?
— Saa gjør De Regning uden Vært!
— Nej! ti De heller ſtille!

Naar Damen, i hvis Sal De fandt
Tidt muntert Dagen ende,
Med Rygte-Snak og anden Tant
Den ſøde Mund la'er rende,
Fordærver De Dem ej det Huus,
Hvis ſtrax De Pjat det ſkjelder?
— Saa ti da ſtille ſom en Muus,
Ihvad hun ſaa fortæller!

Anfaldes De med Tølper-Klør
I Pressen uretfærdig
Af, som De veed, en Redaktør,
Der juſt deri er færdig,
Beær ej Bladet da med Svar!
Det meer kun ſkjelde vilde!
— Folk ſnart dets Grovhed glemt viſt har,
— Naar blot De ſelv tier ſtille!

De kommen er til en Kollads,
Og vel beſat er Bordet!
Til Toaſter ſtødes Glas mod Glas,
Og Peer og Poul ta'er Ordet!
Skjøndt uvant, ſynes det dem Pligt
Dem ogſaa op at ſtille!
— Aa nej! lad Andre gjøre Sligt,
Og ti De heller ſtille!

Naar den konſtitutionelle Stat
Dem til en Valgdag kalder
Og, ſom er Skik, hver Kandidat
Udgyder ſig i Skvalder,

De troer vel med den hele Flok
Til Skrig De er forbunden?
— Gud! der er meer end Skraalen nok!
— Saa hold da De dog Munden!

Opfanged Søstre! De saa frist
Hvad her man gjør som Murer,
Fordi De selv er lidt polisk,
Og Ingen troer, De lurer,
Mon da igjen De til Enhver
Det strax udplappre ville?
— Jeg raader Dem som Ven! lad vær!
— For Himlens Skyld! ti stille!

De veed, at Damer staae i Ry
At lade Munden løbe,
Og at den hele Dag paany
De den Skavank vil røbe;
Saa nu et stort Exempel gi'e,
Der Bidne stolt kan bære
At virkelig De dog kan ti',
Naar endelig skal være!

Men nu er det vel Tid, at jeg
Selv hører op at snakke,
Og De vil, kan jeg tænke mig,
For mere Dem betakke;
— Saa beder jeg til Slutning kun,
At De undskylde ville,
Jeg selv ej smukt har holdt min Mund!
Gud veed! jeg handled ilde!

„Jeg troede".

Der er mærkværdigt nok! et Ord,
I Præſens rart og herligt,
Mens i dets Imperfektum boer
Desværre noget Særligt;
Det Ord det er den Smaa: „jeg troer",
Dets Imperfekt: „jeg troede"
— Ja! — troer kun Søſtre! Troe min Bro'er!
— Men kom ej med: „jeg troede".

„Jeg troede" ſikkert ſtor Fortred
I Verden foraarſager;
Man ærgrer Næſten kun derved,
Og ſkaffer ſelv ſig Plager;
Ak! hver Gang En fortjener Bax,
Naar han ej gjør det Gode,
Han til Undſkyldning ſvarer ſtrax
Koldblodig: „Gud! jeg troede!"

Man indſeer ej, hvor føjed ſig
Langt bedre Alt itide,
Naar bare dog man „troede“ ej,
Men heller ſøgte vide!
Beſtandig ſaa man farer fort
Med det fatale „troede“,
Og komme vil langt før tilkort
End bruge lidt ſit Ho'ede!

Hvor Mangen har vel ej en Sag
Snart her, ſnart der ſpoleret,
Fordi han efter egen Smag
Har galt den expliceret?
Naar da vi ej begribe kan,
Han handled ſaa utroligt,
„Gud! jeg jo troede“ ſvarer han
Til al vor Harme roligt!

Hvis i en Ting, jeg ej forſtaaer,
Be'er En Beſked mig give,
Og Raadet, ſom jeg af ham faaer,
Seer til min Skade blive,

Hvad svarer da den gode Ven,
Hvis Kløgt jeg mig betro'de?
— Hans hele Trøst gaaer ud paa den:
„Ja! seer Du vel! jeg troede!"

De har forklaret vidt og bredt
En Kommission saa vigtig
Og troer for vist, at man har seet,
Hvad der skal gjøres, rigtig!
Ak! lige tvertimod det gaaer!
— Det er nu engang Mode! —
— Man hørte til kun som et Faar,
Og „Herregud! man troede!"

„Jeg troede" det var saadan meent;
„Jeg troede" det var retteſt,
„Jeg troede" det var netop pent;
— Saa slipper man jo letteſt!
Og altid har „vi troede" lydt,
Mens tankeløs vi stode;
Og siden — ja! saa blev fortrydt,
At man saa dumt hen „troede".

Og naar maaſkee nu undre ſig
Med Rette blandt dem Flere,
Hvorfor jeg gjør mig latterlig
Ved ſligt at deklamere,
Saa har den Tilflugt jeg jo blot,
Naar Svar jeg frem ſkal rode:
— Ja! De jo veed, hvad Stof er godt,
— Jeg ak! mit godt kun „troede"!

Kontrabas'en.

(Efter det Tydſte i A. Müllers »Capelmeiſter«. Sungen til Kontrabas af Br. Schram.)

En Kontrabas er vel en brøſig Kumpan,
Der fælt tidt i Ørene brummer
Og ofte opvarter med Toner, ſaa man
Af Rædſel derover forſtummer;
— Dog hjæler man for ham lidt venligt og blidt,
Ret fin og ret artig da bliver han tidt,
Og ſaa kan med mild og vidunderlig Klang
Han ogſaa udaande den ømmeſte Sang!

En Kontrabas er vel en hoven Patron,
Der let til en Grobian bliver,
Og ofte ſom højſt ubeleven Perſon
Anledning til Optøjer giver;
Men — gaaer op i Terzer hans Tale iblandt,
Da tvertimod vil man ham finde gallant,
Og ſaa kan med mild og vidunderlig Klang
Han ogſaa udaande den ømmeſte Sang!

Ja! derſom en Meſter de rigtige Baand
Forſtaaer ham at lægge paa Munden,
Fortryllet da følger hans Stemme vor Aand,
Og Alle har Fyren da vunden!
Mig vigtigt det var at beviſe den Sag!
— Hvad ſynes ſaaledes De om ham idag?
Kan ikke med mild og vidunderlig Klang
Han virkelig tolke den ømmeſte Sang?

Sang til Søſtrene fra Brødrene

(ved Taffelet den 3die Marts 1867).

Mel.: Der var engang en tapper Mand.

„Lad dadle Kvinderne Hvo vil!“
— Joviſt! Nej! ingenlunde!
Det ſkulde underligt gaae til,
Om vi det taale kunde!
Vi ſtoppe Munden ſtrax paa Hver,
Som Kvindens Dadel vover,
Og — ligemeget hvem det er, —
Vi tørre Prygl ham lover!

Hvad er vel Kritikus! da ſtig,
Hvorover Klage hæves!
— Maaſke De troer, hun pynter ſig
Lidt mer end juſt udkræves?

— Tør virkelig med Skin af Ret
Det Kvindens Fejl De kalde?
— Hun gjør ſig jo kun muligſt net,
For os ret at gefalle!

„Ja! det dog vil man tilſtaae mig,
Hun lidt formeget ſnakker!?"
— Naa! Evnen er unegtelig,
Men vi juſt derfor takker!
Enhver af os opfanger gridſk
Hvert Ord fra Kvindens Stemme!
— Er De en ſaadan Ven af Fiſk,
Saa nyd Dem ſelv derhjemme!

„Hun tier ej med hvad hun hør',
Men ſtrax det rundt beretter!"
— „Ja! vær De glad, at hun det gjør!
Hun Dem jo Møjen letter!
Hun veed, ſom De, at Dit ſom Dat
Nu offentlig ſkal være!
— Den konſtitutionelle Stat
Gjør hver Trompeter Ære!

„Naa deri har maaſke De Ret!
— Jeg ſelv i Thinget ſidder! —
Men ſvar! er tidt hun ej koket
Og leger med ſin Ridder?“
— Min Gud! en ſmuk Behagelyſt
Hun derved kun vil ſkærpe!
— De lider ſikkert ingen Brøſt!
— Herr Snerp ſaaer nok Fru Snerpe!

„Saa ſtaaer dog det ialtfald faſt:
Hun kjender ej Logiken,
Men lader i ſin Slutte-Haſt
Præmiſſerne i Stikken!“
— Nej! ganſke viſt! Navn af Student
Hun ønſker ej forvoven!
— Præmiſſen er: „intelligent“,
Og Konkluſion: fæl hoven!

Nej! Kvinden ikke være maa
I nogen Ting en Anden!
Juſt ſom hun er, kan man forſtaae,
Hvor kjær hun ſtrax blev Manden!

Tag blot den mindſte Tøddel væk
Hos den, vi højt nu elſke!
— Saa faaer vor Glæde ſtrax en Læk,
Som ſnart gjør os rebelſke!

Ja! tag Du fejlfri Kvindekjøn!
Vor Tak for al den Lykke,
Du ſkænker hver en Adams Søn,
Der tør til Bryſt Dig trykke!
— Lad reformeres Alt, vi har
Af gode, gamle Skikke, —
— Bliv I kun altid hvad I var!
— Emancipeer Jer ikke!

Sang til Søſtrene.

(Ved Taffelet den 9de Februar 1868.)

Mel.: Der var engang en tapper Mand.

At Den, der ungdomsfriſk i Bryſt
Et elſket Billed gjemmer,
Med udelt og begejſtret Lyſt
Glad Kvindens Pris iſtemmer;
At varmt til hende Sang og Digt
Udſtrømmer fra hans Lire,
— Naa! det er ſaa begribeligt,
Som To og To er Fire!

Men har i mange Aar man drømt
Om Kvinder dejlig milde,
Ret mangt et liſligt Bæger tømt
Af alle Ynders Kilde,

Og saa besjunger Kvinden højt
Som Jordens bedste Rose,
— Er det — jeg spør! — maaske en Døjt
Da mindre Fod i Hose?

Den Ene er det Skjønheds Skær,
Som først og højest tryller,
Den Anden mest det indre Værd
Med varm Beundring fylder;
Hvad hos den Ene kun bli'er til
Lidt Røg og nogle Dampe,
— Den Anden volder Skorstensild
Og Hjertebank med — Krampe!

Den Ene sin Begejstring fik
Som ved en Aabenbaring,
Den Anden vandt det rette Blik
Igjennem rig Erfaring;
Den Enes Barm en Enkelts Pil
Maaske en kort Tid gnaver;
Den Andens ved de Manges Smil
Bli'er alt! et rent Kadaver!

Ja! selv om man er nokſaa gift,
Med Smaafolk rundt i Klynge,
Det Forbud blev dog lidt for ſtift,
Om Kvinden ej at ſynge;
Nej! juſt fordi man da kun klart
Lidt Poſitivt kan melde,
Er det ſaa overmaade rart
Det Andre at fortælle!

Saa fri, Du Unge! ſkyndſomſt, at
Ej Lykken ſkal gaae fra Dig!
Spørg den, Du veed nok: „hør! min Skat!
Vil ikke nok Du ha'e mig?“
Og I, ſom alt er Ægtemænd,
For Guds Skyld! bliv ej kolde:
— Kun Een: — den fæle Peberſvend
Gjør bedſt ſin Mund at holde!

Om og for Søstrene.

(Ved Taffelet den 28de Februar 1869.)

Mel.: Der var engang en tapper Mand.

Enhver af os har fikkerlig
Et Tyveri erfaret,
Som man i eget Huus hos sig
For seent fik aabenbaret:
Et Hjerte var det, man stjal væk,
— Her nytter ingen Lyven! —
Og altid var da til vor Skræk
En lille Pige Tyven!

Og det ej blot blandt os er hændt,
Men man fortalt det finder,
At for sligt Tyveri bekjendt
Er alle Landes Kvinder!

— Hvorfra vel fik de denne Drift
Der dog saa slem maa tykkes?
Og hvorfor mon en slig Bedrift
Dem næsten altid lykkes?

Saa hør! — Man siger, at engang
En Aktor gav Beviset,
At Kvinden dette Stjæle-Hang
Alt fik fra Paradiset!
Da Englen nemlig Eva jog
Derfra saa vred og gnaven,
En Rose paa sin Flugt hun tog
I Verden med fra Haven.

Hvor hun den skjulte? — spørge I?
— Ja! hvo kan det berette? —
At Englen har lukt Øjet i,
Maa man vel forudsætte!
Men deraf først forstaaes da kan:
Som Arv maa Kvinden rane,
Og for det Andet vil da man
Endnu en Følge ane!

Thi Eva var ſit Rov ej ſeen
I Jorden ſtrax at ſætte,
Og derfra atter ſkød en Gren
Med mange Blomſter, tætte!
Aflæggere fra Eva gik
Da rundt til hver en Datter!
— Hvorledes hele Kjønnet ſik
De Roſer, — nu I fatter!

Og i det Roſen-Eje vi
Ret tydelig ſee Grunden
Til Roſenrødmens Trylleri
Paa Kinden og om Munden,
Til Pandens ſkjønne Purpur-Skær,
Blandt alt det andet Søde,
Naar Læbens Svar: „Ja! Din jeg er!“
Huldt toner os imøde!

Kun deraf og kan ledes ud,
At, hvor hun end fremtræder,
Som Moder, Søſter, Datter, Brud,
— Hun altid Roſer ſpreder!

En Roſe i vor Morgen-Vaar,
Og til vor Aftens Ende,
Hun ſelv jo for vort Øje ſtaaer,
Og elſke maa vi hende!

Det er ej altid, at i Sang
Klar er Filoſofien;
Men prægtigt ſtemmer denne Gang
Praktik med Theorien!
Vor Sangs Logik er hel perfekt
Og ſlaaende Beviſet,
— Thi Roſen ſkriver ſig direkt,
Som ſagt, fra Paradiſet!

Saa lad os da ſaavel paa Vers
Som i den ſimple Proſe,
I ramme Alvor, ſom paa Skjers
Lovpriſe hver en Roſe,
Hver Roſe, ſom vort Blik tilfreds
I Skjønheds Pragt kan finde,
Hver Roſe, ſom i denne Kreds
Os hilſer i hver Kvinde!

MAR 6 - 1940